STJERNEN

137. ÅRGANG NUMMER 9 JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE SEPTEMBER 1988

September 1988
137. årgang
Nummer 9

STJERNEN

Redaktør: Jørgen Ljungstrøm

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1.
DK-2200 København N
Telf. 01391366

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9
DK-3540 Lynge
Telf. 02187727

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk, tahitisk og thailandsk; kvartalsvis på islandsk

Published monthly by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. Application to mail at second class postage rates is pending at Salt Lake City, Utah. Subscription price $10.00 per year. $1.00 per single copy. Thirty days' notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-531-2947.

POSTMASTER: Send form 3579 to STJERNEN at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Abonnement:
12 numre Dkr. 79,– (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 3120988 til
Nordisk Distributions Center,
Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: US$10.00 (Surface mail).

Udkommer 12 gange om året

Printed by Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany

ISBN 0900-2545

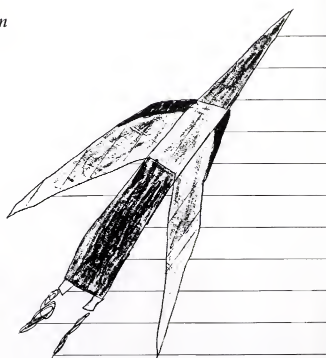
PBMA 8809 DA

STJERNEN

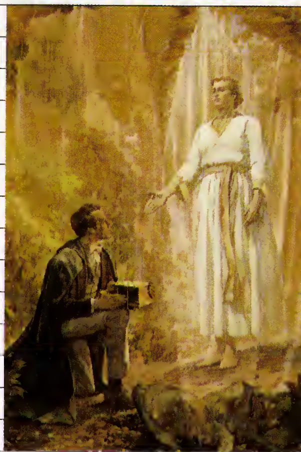
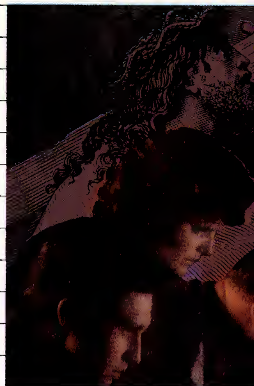
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift med artikler fra *Ensign*, *New Era* og *Friend*.

Indhold

Børnestjernen

På omslaget:
„Nephis syn"
af Clark Kelly Price, 1980.
Efter tilladelse af Carl Spoerl.

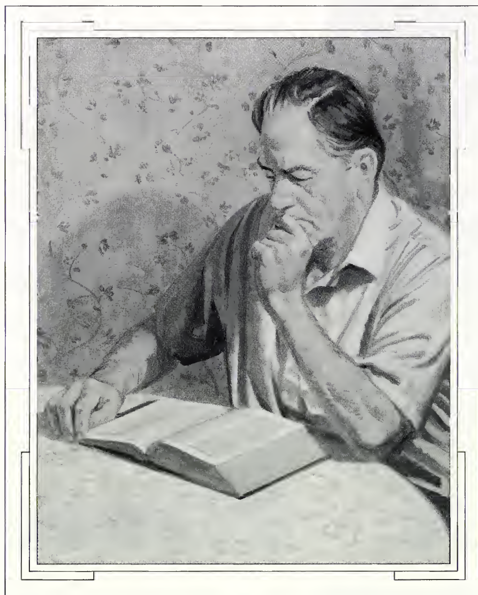

BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

SØG HERRENS ÅND

Præsident Ezra Taft Benson

En sikker måde, hvorved vi kan vide om vi „følger den lige og snævre vej", er at føle Herrens ånd i vor tilværelse.

Det at have Helligåndens vejledning, bærer visse frugter.

Apostlen Paulus sagde at „Åndens frugt er kærlighed, glæde, fred, langmodighed, mildhed, godhed, trofasthed, sagtmodighed, afholdenhed." (Gal. 5:22–23).

Det vigtigste i vort liv er at have Ånden. Jeg har altid haft den opfattelse. Vi skal altid være modtagelige og følsomme overfor Helligåndens tilskyndelser.

Præsident David O. McKay og præsident Harold B. Lee har berettet om en begivenhed i biskop John Wells' liv, en begivenhed, som vi alle kan lære noget af. Biskop Wells havde ansvaret for udfærdigelsen af adskillige kirkerapporter og måtte således bruge en stor del af sin tid på detaljer og statistikker.

„Mor, sørg ikke!"

Biskop og søster Wells' ene søn omkom ved en togulykke i Salt Lake dalen. Han blev kørt over af et godstog. Søster Wells kunne ikke finde trøst. Hun kunne ikke frigøre sig fra sorgen under bisættelsen og fortsatte med at sørge efter sønnens begravelse. Biskop Wells var bekymret for hendes helbred, fordi hun var så dybt fortvivlet.

En dag, kort efter begravelsen, lå søster Wells i dyb sorg på sin seng. Sønnen kom ind til hende og sagde: „Mor, du skal ikke sørge, lad være med at græde. Jeg har det godt."

Så fortalte han hende hvordan ulykken var sket. Der var tilsyneladende nogen tvivl om, hvordan ulykken kunne ske, eftersom den unge mand var en erfaren jernbanemand. Men han fortalte sin mor, at det helt klart var et uheld.

Læg nu mærke til følgende: Han fortalte også, at han, så snart han indså, at han havde forladt den dødelige verden, forsøgte at nå sin far, men at han ikke var i stand til det. Hans far havde så travlt med detaljerne i sit arbejde, at han ikke kunne reagere på Åndens tilskyndelser. Derfor kom sønnen til moderen.

Han tilføjede så: „Fortæl far, at alt er vel med mig, og at jeg ønsker du ikke mere skal sørge." (Se David O. McKay, *Gospel Ideals*, Salt Lake City: Improvement Era, 1953, s. 525–26).

Præsident McKay og præsident Lee gjorde brug af denne oplevelse, for at belære os om altid at være rede til at lytte til Åndens stille hvisken. Sådanne tilskyndelser kommer oftest, når vi ikke er belastet af aftaler og når vi ikke optager vore tanker med dagliglivets bekymringer.

Afsæt tid til at meditere. Meditation over et skriftsted – Jakobs brev 1:5 – fik en ung mand til at gå ud i en lille lund for at kontakte sin himmelske Fader. Det var det, der åbnede himlen i vor uddeling.

Meditation over et skriftsted fra Johannes evangeliet i det Nye Testamente medførte, at vi fik den store åbenbaring om de tre herlighedsgrader.

Meditation over et skriftsted i Peters brev åbnede himlene for præsident Joseph F. Smith, hvorved han fik lov at se åndeverdenen. Denne åbenbaring kendes som Synet om de Dødes Forløsning, og findes i Afsnit 138 i Lære og Pagter.

Tænk over det store ansvar, Herren har givet jer forældre og bedsteforældre. Herrens råd lød: „Lad evighedens alvor hvile over jeres sind" (L&P 43:34). Det kan man ikke gøre, mens tankerne er optaget af denne verdens bekymringer.

„Du må lære at kende hemmeligheder"

Læs og studér skrifterne. Skrifterne bør studeres hjemme under fars og mors ledelse og eksempel. Forståelse af skrifterne gives ved den Helligånds kraft, for Herren har givet enhver, som følger ham trofast og lydigt, dette løfte: „Du må lære at kende hemmeligheder og fredelige ting" (L&P 42:61).

Følgende udtalelse af Spencer W. Kimball illustrerer hvordan vi kan udvikle større åndelighed i vor tilværelse:

„Jeg har opdaget, at når jeg bliver lidt efterladende i mit forhold til det guddommelige og når det føles som om intet øre lytter og ingen guddommelig stemme taler, så føler jeg mig langt, langt borte fra Guddommen. Hvis jeg så dykker ned i skrifterne, mindskes afstanden og åndeligheden vender tilbage. Jeg opdager, at jeg holder mere intenst af dem, som jeg skal elske af hele mit hjerte og sind og hele min styrke, og ved at elske dem højere, finder jeg det lettere at følge deres råd." („What I Hope You Will Teach My Grandchildren and All Others of the Youth of Zion," Tale til Seminar og Institut personalet, Brigham Young Universitetet, 11 Juli 1966).

Dette er et storslået råd; jeg ved gennem erfaring, at det er sandt.

Jo bedre du kender skrifterne, jo nærmere kommer du Herrens ønske og vilje og jo bedre bliver forholdet mellem ægtefæller og børn i familien. Du vil opdage, at evighedens sandheder hviler over dine tanker, hvis du læser skrifterne.

Overvej de ting du ikke forstår. Ligesom Herren befalede Oliver Cowdery: „Du må udtænke det i dit eget sind, og da må du adspørge mig, om det er rigtigt; og dersom det er rigtigt, vil jeg bevirke, at dit hjerte brænder i dig, og derved skal du *fornemme* at det er rigtigt." (L&P 9:8; fremhævelse tilføjet).

Lagde du mærke til den sidste sætning? „Du skal *fornemme*, at det er rigtigt."

Oftest modtager vi Herrens ord som en følelse. Hvis

Paul Mann

HANS FAR HAVDE SÅ TRAVLT MED DETALJERNE I SIT ARBEJDE, AT HAN IKKE KUNNE REAGERE PÅ ÅNDENS TILSKYNDELSER. DERFOR KOM SØNNEN TIL MODEREN.

vi er ydmyge og følsomme, vil Herren tilskynde os gennem vore følelser. Det er derfor åndelige tilskyndelser ved visse lejligheder bevæger os til stor glæde, sommetider til tårer. Mine følelser har mange gange stemt mig blidere og gjort mig mere modtagelig, når Ånden har rørt mig.

Udstrål Åndens indflydelse

Helligånden stemmer vore følelser blidere. Vi føler større barmhjertighed og medfølelse for hinanden. Vort forhold til andre bliver roligere. Vi får større evner til at holde af hinanden. Folk ønsker at være os nær, fordi vort ansigt udstråler Åndens indflydelse. Vi bliver mere gudlignende i vor karakter. Resultatet er, at vi bliver mere modtagelige for Åndens tilskyndelser og derved i stand til at fatte åndelige ting.

Tag Frelserens ord til dit hjerte: „Opbevar *altid* livets ord i sindet" (L&P 84:85; fremhævelser tilføjet).

Min hustrus mor, Barbara Smith Amussen, var funktionær i Logan Templet igennem tyve år og enke i fyrre år. Hun var en kvinde uden svig. Jeg holdt så meget af hende og tilbragte megen tid sammen med hende, fordi hun var enke og fordi hun ikke havde præstedømmet i sit hjem.

Denne udvalgte kvinde kendte det nøjagtige tidspunkt for, hvornår hun skulle forlade dette liv. Hendes mand, en omvendt dansker og Utahs første pionerguldsmed og -urmager, Carl Christian Amussen, viste sig for hende enten i en drøm eller et syn, som hun senere udtrykte det: „Jeg ved ikke hvem af de to det var, men det var så virkeligt, at jeg syntes, han var her i denne stue. Han sagde, han var kommet for at fortælle mig, at min tid i denne jordiske tilværelse var

ved at være forbi og at jeg den følgende torsdag (den pågældende dag var en fredag) kunne forvente at forlade dette liv."

Hendes ældste datter, Mabel, sagde: „Mor, du har været bekymret over et eller andet. Du har vist ikke haft det helt godt."

Hendes mor svarede: „Alt er vel. Jeg har det pragtfuldt. Der er intet at bekymre sig over. Jeg ved blot, at jeg vil forlade jer næste Torsdag."

Derpå sagde hun: „Mabel, når tiden er inde, vil jeg gerne dø i jeres hjem, dér hvor jeg plejede at sidde og fortælle drengene historier fra Mormons Bog og kirkens historie, dengang de var små knægte."

Da tiden nærmede sig, deltog hun i et fastemøde i wardet. Hun bar sit vidnesbyrd og biskoppen sagde, at hun talte, som om hun skulle afsted på en lang rejse.

„Hun bød os alle farvel," sagde biskoppen, „gav udtryk for sin kærlighed til os og for den glæde, hun havde følt ved at arbejde i templet" (som lå ganske få meter fra kirkebygningen) – og så bar hun et brændende vidnesbyrd.

Dagene gik, hun gik i banken og tog sine sparepenge ud, betalte alle sine regninger, og gik til en begravelsesforretning, hvor hun valgte sig en kiste. Derpå afbrød hun vand- og elforsyningen i sit hjem og tog hjem til Mabel. Dagen før hun døde, kom hendes søn for at besøge hende. De sad ved sengen og holdt hinanden i hånden, medens de talte sammen.

På min svigermors dødsdag kom Mabel ind i værelset, hvor hendes mor hvilede sig på sengen. Moderen sagde: „Mabel, jeg føler mig lidt søvnig. Forstyr mig ikke, hvis jeg sover til i aften."

Disse blev hendes sidste ord. Hun gik fredfyldt fra dette liv og ind i det næste.

Åndelighed – at være i overensstemmelse med Herrens Ånd – er det vi mest af alt behøver. Vi bør stræbe efter til stadighed at kunne have Helligåndens følgeskab i alle vort livs dage. Når vi har Ånden, vil vi elske at tjene, vi vil elske Herren, og vi vil elske dem vi tjener sammen med, og dem vi tjener.

Adskillige år efter Joseph Smiths martyrdød, viste han sig for præsident Brigham Young. Lyt til dette budskab:

„Fortæl folket dette: Vær ydmyge og trofaste og sørg for at have Herrens Ånd, så vil den lede jer på rette vis. Vær omhyggelige og skræm ikke den lille sagte stemme bort; den vil lære jer, hvad I skal gøre og hvorhen I skal gå; den vil skænke jer rigets frugter. Sig til brødrene, at de skal åbne deres hjerter for at blive overbevist, således at deres hjerter kan være beredte til at modtage Helligånden, når den kommer til dem." (*Manuscript History of Brigham Young*, 23 Februar 1847, 2 bind, udgivet af Elden Jay Watson, Salt Lake City: Elden J. Watson, 1968, 1971, 2:529).

Herren har velsignet dette værk rigeligt og vil fortsætte dermed. Han er nær sine tjenere, ja endda indenfor en hviskens hørevidde.

Dette sidste dages værk er åndeligt. Det kræver åndelighed at fatte det, elske det og fornemme det. Søg derfor Ånden i alt hvad du foretager dig. Bevar den hos dig til stadighed. Det er udfordringen til os.

Det er min bøn, at Herrens Ånd vil være med hver enkelt af jer i jeres hjem og familier. ☐

IDEER TIL HJEMMELÆRERE

Nogle punkter, som kunne understreges. Du kan eventuelt nævne følgende punkter under dine hjemmelærerbesøg:

1. Det vigtigste i vor tilværelse er, at have Herrens Ånd med os.
2. Ved at læse og studere skrifterne kommer Ånden ind i vor tilværelse.
3. Hvis vi giver os tid til at meditere bliver vi mere modtagelige for Åndens tilskyndelser.
4. Herrens ord kommer oftest til os som en følelse.
5. Dette sidste dages værk er åndeligt. Det kræver åndelighed at fatte, elske, og fornemme det.

Hjælp til samtale

1. Fortæl hvad du føler ved at have Herrens Ånd i din tilværelse.
2. Er der i denne artikel nogle skriftsteder eller citater, som familien kan læse højt og drøfte sammen med jer?
3. Ville denne drøftelse være bedre, hvis I fik en samtale med familieoverhovedet før besøget? Er der et budskab fra kvorumslederen eller biskoppen?

KÆRLIGHEDEN BÆRER IKKE NAG

Formål: Altid at lade dyden pryde vore tanker.

Skriften fortæller os, at „som han tænker i sit hjerte, således er han" (Ordspr. 23:7, King James' udgave), og „pryd altid dine tanker med dyd, da skal du have større frimodighed for Guds åsyn . . ." (L&P 121:45). Såvel apostlen Paulus som profeten Mormon lærte os at „kærligheden bærer ikke nag" (se 1 Kor. 13:4–5; Moroni 7:45). Det er klart, at vi *er* hvad vi tænker; og hvis vi tænker retfærdige tanker vil vi antageligt leve retfærdigt.

Hvordan skelner vi mellem gode og onde tanker? Skrifterne skænker os vejledning herom: „Men se, det, som er af Gud, indbyder og leder til at gøre godt uophørligt; og derfor er alt det, som indbyder til at gøre godt og til at elske Gud og til at tjene ham, indgivet af Gud" (Moroni 7:13).

Vi bestemmer selv over vore tanker. Ligesom vi kan kultivere en have, kan vi kultivere vort sind, luge de urene, de negative eller syndige tanker ud, mens vi fremelsker de retfærdige tanker.

Een måde at fremelske retfærdige tanker på, er at erindre sig hensigten med, at vi kom her til jorden. Der var for eksempel en kvinde, som tabte modet, især når hun sammenlignede sin tilværelse med andres, dem som var mere velhavende og havde flere materielle goder end hun.

Men hun besluttede at styre sine tanker og gjorde sig således anstrengelser for at koncentrere sig om, hvilken slags person hun ønskede at blive, fremfor at bekymre sig om ting hun ikke havde. Hun studerede skrifterne med en bøn i sit hjerte, med særlig opmærksomhed på Frelserens livsgerning og prøvede på i højere grad at leve som han gjorde.

Derved blev hun mere følsom for sine medmenneskers behov. Hun opdagede, at hendes vidnesbyrd og hendes familie fik større værdi for hende. Hun begyndte også at beundre andres kristuslignende karakteregenskaber mere end hun havde beundret jordisk velstand. Hendes nye syn på livet hjalp hende til at blive lykkeligere.

For at udvikle et rent sind, må vi nødvendigvis gøre mere end blot fjerne eller undgå de onde, negative og urene tanker. Vi må også lære at tænke dydige tanker. Skrifterne vejleder os i vort valg af, hvad vi vil tænke på:

„Alt, hvad der er sandt, hvad der er sømmeligt, hvad der er retskaffent, hvad der er rent, hvad der elskeligt, hvad der har godt lov . . . det skal I have i tanke!" (Filip. 4:8).

Vi kan lære at have sådanne ting i tankerne ved at søge gode omgivelser, læse skrifterne og andre gode bøger, bede, synge salmer, faste, komme hviledagen i hu, vælge opløftende underholdning, bære enkle klæder, udvikle talenter, deltage i tjenestegerninger såvel i kirke som samfund og ved at stræbe efter at holde budene.

Mens vi lærer at tænke dydige tanker, bliver vort liv mere dydigt. Vi vil *ønske* at leve retfærdigt i tanke såvel som gerning. Vi bliver mere kristuslignende. ☐

FORSLAG TIL BESØGSLÆRERINDERNE

1. Læs Matt. 6:19–21 og drøft hvilke himmelske „skatte" vi bør tragte efter.
2. Læs L&P 121:45–46 og drøft hvilke velsignelser vi får ved at have dydige tanker. Hvorledes kan retfærdige tanker og ønsker øge åndeligheden i vort hjem?

Se *„FAMILIEAFTEN – Idé- og Håndbog"*, s. 15 & 289–90 for yderligere hjælp.

BÆR DIT KORS

Ældste Marvin J. Ashton
De Tolvs Kvorum

Jesus sagde: „Hvis nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig!

Thi den, som vil frelse sit liv, skal miste det; men den, som mister sit liv for min skyld, skal bjærge det" (Matt. 16:24–25).

Men hvilket kors bærer vi på hver især? Hvordan er det i form, vægt, størrelse eller omfang? Der er mange slags kors: Ensomhedens kors, de fysiske begrænsningers kors – tab af et ben, en arm, hørelsen, synet eller førligheden. Disse kors er tydelige. Vi ser folk, som har disse kors og vi beundrer den styrke, de udviser, mens de bærer dem med værdighed. Dårligt helbred kan være et kors, lige så vel som overtrædelse, anerkendelse, fristelse, skønhed, berømmelse eller rigdom. Økonomiske byrder kan være et kors, ligesom også vore medmenneskers kritik eller afvisning.

Men der er mange kors i vort liv, som, skønt de er virkelige nok, ikke ses eller bemærkes så let. Een slag kors er, at vor tillid til en far eller mor, et familiemedlem, en lærer, en biskop, et medlem af stavspræsidentskabet, en kæreste, en kollega eller en klassekammerat bliver svigtet.

Et andet kors, som ikke altid kan ses, men som til tider kan være meget tungt og plagsomt, er mangel på selvrespekt – en slags uvilje mod at acceptere sig selv. Lykkes det dig fra tid til anden at rose dig selv for god opførsel? Eller har du ringe tanker om dig selv ligemeget hvad du gør? Følelser som disse kan være et tungt kors at bære. Et sådant kors kan forsinke din evige fremgang.

Det er også et handicap at ønske at være et andet menneske, med større talenter og mere styrke. Det er også et kors vi bærer på, når vi ikke kan indse, at vi kan overkomme meget med Guds hjælp. Vi kan lære at blive ligesom Ammon, som, i et af mine yndlingsskriftsteder i Mormons Bog siger:

„Jeg roser mig ikke af min egen styrke eller af min egen visdom, men min glæde er fuldkommen, ja, mit hjerte er fyldt med glæde, og jeg vil fryde mig i min Gud. Ja, jeg ved, at jeg intet er; med hensyn til min egen styrke er jeg svag; derfor vil jeg ikke rose mig af mig selv, men jeg vil rose mig af min Gud" (Alma 26:11–12).

Jeg ville ønske, at vi kunne tro og gøre som Ammon sagde. Mange mennesker, som er kaldet til ansvarsfulde stillinger, siger ydmygt: „Himmelske Fader, jeg er svag, men med din hjælp kan jeg klare det." Gud kan gøre vore kors lettere at bære, hvis vi er villige til at søge hans hjælp. I Lære og Pagter 56:2 kan vi læse Herrens ord: „Og den, der ikke vil tage sit kors op og følge mig og holde mine bud, skal ikke blive frelst."

Skrifterne siger: „Se, den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu" (L&P 58:42). Det er sandt. Vi kan lære at omvende os og at tilgive os selv. Desværre vil nogle af os hellere bære længere på korset end vi behøver, fremfor at bekende og begynde på en frisk.

Et andet kors er uvilje mod at modtage vejledning. Nogle af os har en tendens til at afvise, gøre modstand eller oprør, forsinke og udtrykke tvivl om vejledningen, eller vi betvivler rådgiverens eller lederens værdighed. Vi tænker måske: „Hvem tror du, at du er, siden du taler sådan til mig?", „Hvad skal vi med alle disse forbud?", „Og hvad så med min handlefrihed?" eller „Hvorfor kan du ikke bare lade mig være i fred?"

Vi afviser måske velmente råd, fordi de ikke passer os, eller fordi vi ikke kan indse nytten af dem. Jeg

Steve Bunderson

beder jer indtrængende, om bønsomt at følge de råd I får.

Sommetider får vi kors, for at vi skal lære at bede. Korsene bliver lettere at håndtere, når vi lærer at bede og vente på svar. Manglende vilje til at lytte og lære kan være et tavst kors med en betragtelig vægt. Bed altid – også selv om svarene lader vente på sig og er vanskelige at acceptere.

Verdens ros kan være et tungt kors at bære. Jeg tænker ikke på penge eller stilling, jeg mener anerkendelse. Naturligvis bør vi ære vore kaldelser og ansvar. Men hvor store er i Guds øjne, ikke de, som endskønt de er berømte, ærede og respekterede, alligevel, dybt i deres sind, forstår, at sand storhed kun opnås ved at følge Frelseren og hjælpe de syge, de hjemsøgte, de modløse, de hjemløse og de som bærer tunge kors?

Det er vor ret og vort ansvar at bære vore kors og samtidig bruge vor sunde fornuft til at se og tælle vore velsignelser, som der står i denne salme:

Knuges du af kummer, er din byrde svær;
Synes du, at ingen mere har dig kær,
nævn da livets glæder, tæl dem én for én,
og at takke Herren, dertil vær ej sen.
(*SDH-Sange,* 1956, nr. 147)

Jeg bærer jer mit vidnesbyrd, om at de kors, som sommetider synes urimelige og uretfærdige, kan være til vort eget bedste. Når vi har kors at bære og følger Frelseren, vil vi få styrke, fred og en mening med livet. □

Uddrag af en tale givet på Brigham Young Universitetet, Provo, Utah.

TOR

Eileen F. M. Bell

Arbejdsdagen var ved at være slut ved Laidlaw Waste Management Systems virksomheden i Edmonton, Alberta, Canada, og Don Hughes, højrådsmedlem i Edmonton Alberta Millwoods stav, sad ved sit skrivebord og tænkte på at tage hjem lidt før han plejede.

Det var den 31 juli 1987 og klokken var halvfire om eftermiddagen i den varmeste uge mange af Edmontons indbyggere kunne erindre sig i lang tid. Det havde været usædvanligt fugtigt. Aftenen før bevægede en mærkelig skymasse sig henover byen, og så nærmest ud som noget, der var lavet til en film.

Broder Hughes' kone, der kiggede ind tidligere på dagen, havde foreslået ham at tage hjem fra kontoret dengang.

Jeg havde lyst til at tage hjem, men følte samtidig endnu stærkere noget, som sagde mig: „Bliv. Der er noget du skal gøre her," fortæller han. „Jeg vidste ikke, hvad det var jeg skulle gøre færdigt, men jeg fulgte tilskyndelsen og blev på kontoret. Jeg ringede og sagde til min kone, at jeg snart ville komme hjem."

Kort efter svigtede strømforsyningen i den del af byen. En af de syv medarbejdere på kontoret så ud af vinduet og henledte vor opmærksomhed på en tornado, der viste sig som en snabelsky i sydlig retning. „Straks da jeg så den," sagde broder Hughes, „var det, som om Ånden sagde til mig: ,Den vil fare lige igennem her på dette sted. Du må forberede disse mennesker på det.'"

Border Hughes bad sine kolleger om at holde

RNADO!

Scott Snow

øje med stormen, som nærmede sig, og gik så ind bagest i bygningen. Der var tolv arbejdere eller mere, som også så stormen udvikle sig. Den voksede sig større for hvert sekund. Tornadoen bevægede sig tydeligt nærmere henimod dem.

Så huskede bror Hughes, at en ven, som havde boet i USA, havde fortalt ham, at hvis en tornado nogensinde skulle komme i nærheden af ham, skulle han finde sig et solidt og beskyttet opholdssted. „Jeg bad så folkene om at gå ind i reservedelslageret i bygningens midterste del, hvor væggene var bygget op af betonelementer, men jeg fornemmede snart, at ingen af dem hørte efter, hvad jeg sagde, de var for travlt optaget med at holde øje med tornadoen, som nærmede sig."

Bror Huges løb til det forreste kontor og så, at tornadoen næsten var ved at røre jorden. Da den nåede jorden i en nærliggende tømmergård sugede den hurtigt alt op i skyen. På det tidspunkt dækkede tornadoen hele himlen over os.
Det lød, som et enormt godstog, da tornadoen sugede stabler af tømmer ind i sit sorte indre, sammen med køretøjer, skure og maskiner.

„Så forlangte jeg, at hele kontorstaben gik ind i kantinen med det samme og blev dér til stormen havde passeret. Jeg holdt øje med, at alle kom væk og gik så tilbage for at se til de andre medarbejdere bag i bygningen," sagde bror Hughes. „Bygningen syd for os styrtede sammen i stormen. Eǹ af vore mænd tog et billede, men de øvrige virkede urolige. De diskuterede, hvor de kunne være mest sikre."

Bror Hughes bad dem atter gå til reservedels-

lageret, men de tøvede stadig. „Så beordrede jeg dem kraftigere, end jeg troede jeg var i stand til. Jeg følte, at det var Ånden, som ledte mig, og råbte ‚Kom afsted, nu!' Det syntes at virke på dem." Alle gik hurtigt ind i lagerrummet.

Da bror Huges havde sikret sig, at alle kolleger var i sikkerhed, løb han frem foran i bygningen. Tornadoen havde allerede ødelagt vognmandsforretningen på den anden side af hovedvejen og nærmede sig hastigt bror Hughes, mens han løb.

Vinduerne i Laidlawbygningen begyndte at blæse ud. „Lyden mindede om geværskud, som blev affyret-Bum, Bum, bum, bum-efterhånden som de knustes og eksploderede."

Bror Huges løb i læ i et mindre lagerrum, idet han smækkede døren i og klemte sig op ad væggen i håb om at alle de andre i bygningen var i sikkerhed.

„Jeg mærkede, mere end jeg hørte, hvordan stormen tog til udenfor. Den brølede som et damptog eller en jetmotor, en rumlende lyd blandet med jamrende diskantlyde.

Jeg opsendte hurtigt en masse bønner. Jeg bad for dem, som var her, sammen med mig. Jeg bad til Gud for min og de andres familier, om at han ville bevare dem og beskytte dem. Jeg bad og håbede, at det var Herrens vilje, at jeg skulle overleve, men gav også udtryk for, at om det var hans vilje, var jeg rede til at træde for hans åsyn."

Mens bror Hughes bad, blev bygningen, som var bygget som et stålskelet dækket med stålplader, blæst i stykker. Udenfor blev store anhængere, stålbokse, tunge kompressorer og industriaffaldscontainere kastet rundt i luften som legetøj. En af murene til lagerrummet blæste ind og kastede broder Hughes hen ad gulvet, men beskyttede ham samtidigt mod at blive ramt af murbrokker. Da han slog øjnene op igen og kiggede op imod det sted loftet havde været, så han den tordnende sorte sky lige over sig. Han var rædselsslagen ved tanken om, at den igen ville nå ned til jorden, men tornadoen bevægede sig væk fra bygningen.

Broder Hughes kravlede ud af sit skjul og tvang den ødelagte dør op for at slippe ud af lagerrummet. „Jeg forventede, at se, noget af bygningen beskadiget, men der var intet tilbage, der var helt. Det var, som om en eller anden havde slået tingene flade med en gigantisk hammer."

En ægtefælle til en af kontordamerne fra det forreste kontor kom netop, som tornadoen ramte, og han havde søgt ly i nærheden. Han og broder Hughes løb hen til det sted, hvor murene til kantinen var væltet ind over hinanden og lå i en bunke murbrokker. De to mænd klatrede op på bunken og så til deres lettelse kontorstaben sikkert forsamlet i et hjørne, hvor to vægge havde dannet et interimistisk opholdssted.

Bror Hughes og hans ledsager begav sig på vej til det sted, hvor reservedelslageret havde været. De fandt fire-fem mand, som allerede havde arbejdet sig frem gennem murbrokkerne. Disse mænd havde med deres bare hænder flyttet forvredne ståldragere og murbrokker, som lå beskyttende foran de øvrige medarbejdere. Derpå trak mændene staben fra det forreste kontor ud af ruinerne ved bygningens anden ende. I al denne ødelæggelse var der kun én, som fik varige mén – en rygskade.

Da redningsmandskabet ankom, fandt de flere af Laidlaw arbejderne, som havde søgt ly i én af firmaets industriaffaldscontainere imod hagl så store som tennisbolde, som faldt efter tornadoen.

Tornadoen forårsagede større ødelæggelser end der nogensinde før var set i Edmonton. Den efterlod skader for mere end 250 millioner dollars og syv og tyve mennesker omkom i byen.

På en høj, hvorfra vi havde overblik over de ødelagte Laidlaw bygninger, gjorde Don Hughes sig nogle tanker over, hvad der kunne være sket. „Det er et mirakel, at ingen af arbejderne blev dræbt. Kun de områder, hvor vi søgte beskyttelse, var hele. Når jeg ser på denne totale ruin, er det næsten, som om Herren strakte sine hænder ud og skabte os sikre opholdssteder." ☐

Eileen F. M. Bell, som er nyhedsoplæser, er formand for aktivitetskomiteen i Edmontons niende ward i Edmonton Alberta Millwoods stav i Canada.

Steve Bunderson

Da Frelseren en dag var på vej for at hjælpe en mand der hed Jairus, som havde bedt om hjælp, fordi hans eneste datter lå for døden, kom en kvinde, som var syg, ganske tæt på ham og berørte sømmen på hans kjortel. Frelseren standsede op. Han gav sig tid til at tale med kvinden og at trøste hende. Da Jesus derpå fortsatte sin vandring til Jairus' hjem, lod man ham forstå, at datteren allerede var død, men Jesus fortsatte og skænkede hende igen livet (Se Luk. 8:41–56).

Frelseren standsede op på sin færd, for at tage sig af et menneske i nød, for at skænke et medmenneske opmærksomhed og hjælp. Det gjorde han mange gange. I 3 Nephi 17 kan vi læse om Kristus, som besøger nephiterne. Efter at have undervist dem, sagde han, „Men nu går jeg til Faderen og ligeledes for at vise mig for Israels tabte stammer" (vers 4). Så kiggede han ud over folket og så at de græd „og så vedholdende på ham, som om de ville bede ham om at blive hos dem lidt længere" (vers 5).

Forunderlige begivenheder

Jesus blev der. Han fik nephiterne til at bringe de syge til sig, for at han kunne helbrede dem. Han bad en så vidunderlig bøn, at hans ord ikke kunne nedskrives. Han græd med dem. Han velsignede deres små børn ét efter ét, og bad for dem. Han indstiftede nadveren iblandt dem. Det, der skete, var fantastisk, fordi Frelseren blev hos folket.

PÅ VEJ TIL EN UNDERGERNING

At elske og tjene som Jesus

Mary Ellen Edmunds

Herren fortalte en lignelse om en barmhjertig samaritaner. Samaritaneren, som måske var på vej til et vigtigt møde eller til en aftale, standsede, da han så et menneske, som havde brug for hans hjælp (Luk.10:30–37).

Hvor ofte er *du* stoppet op i skolen, i kirken eller på torvet for at lytte til en ven i nød, for at tale med en nabo, for at reagere på Åndens tilskyndelser?

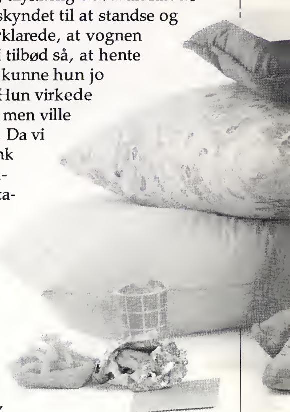
Vi sidste dages hellige bør som kristne være mere villige til at stoppe op og hjælpe. Vi har brug for flere, som vil benytte lejligheden til at gøre godt og at være gode.

En dag bemærkede jeg, sammen med en ven, en ung mor, der stod ved en varevogn, som var gået i stå; hun så meget frustreret og ulykkelig ud. Hun havde flere børn med. Vi blev tilskyndet til at standse og tilbyde vor hjælp. Hun forklarede, at vognen var løbet tør for benzin. Vi tilbød så, at hente noget benzin til hende, så kunne hun jo blive hos børnene imens. Hun virkede taknemmelig for hjælpen, men ville ikke rigtigt tage imod den. Da vi vendte tilbage med en dunk benzin, var hun meget taknemmelig, men følte sig stadig ilde til mode ved at tage imod vor hjælp.

Så fik jeg en idé. Jeg sagde til hende: „De ville jo tilbyde os den samme hjælp, hvis vi havde brug for det!" Det tænkte hun lidt over, og smilede så. „De har ganske ret!" sagde hun, „det ville jeg!"

Jeg erindrer ikke mere, hvor min ven og jeg var på vej hen den dag, men jeg husker tydeligt den dejlige oplevelse, det var, at hjælpe. Jeg er overbevist om, at de fleste af os ville have stoppet op og hjulpet, men vi ved ikke altid, hvad vi bør gøre, eller vi har for travlt eller er måske endda nervøse for det. For det meste er vi ikke ordentligt forberedt på at

Frelseren gav sig tid til at velsigne små børn, og det er muligt at komme ham nærmere ved at følge hans eksempel og gøre de samme ting.

Der findes ingen instruktionsbog, som du kan slå op i, i sådanne kritiske øjeblikke, hvor en anden har brug for dig. Men vi kan forberede os åndeligt ved at studere, hvad der står i Herrens „håndbog."

Herren fortalte en lignelse om en barmhjertig samaritaner. Samaritaneren, som måske var på vej til et vigtigt møde eller til en aftale, standsede, da han så et menneske, som havde brug for hans hjælp (Luk.10:30–37). Hvor ofte er *du* stoppet op for at hjælpe et menneske i nød?

hjælpe. Og der findes ingen instruktionsbog, som man kan slå op i, i sådanne kritiske øjeblikke, hvor en anden har brug for én.

Men vi kan forberede os åndeligt ved at studere, hvad der står i Herrens „håndbog," og ved at gøre os modtagelige for Åndens tilskyndelser. Der findes ingen bedre håndbog end skrifterne og Ånden, når vi skal lære, hvordan vi bør reagere på andres behov på en kristuslignende måde.

Nogle skridt på vejen til barmhjertighed

Vi kan gøre meget for at øge vor kærlighed, barmhjertighed, modtagelighed for Ånden og medfølelse for andre. Nogle af de følgende forslag kan måske være til hjælp:

– Besøg nogen, som ikke kan besøge dig. Frelseren besøgte dem, som behøvede det.

– Øv dig i at blive bedre til at lytte.

– Nå ud til andre end din almindelige venne- og bekendtskabskreds og tal til mindst én, du ikke kender, hver uge.

– Arbejd på at opnå et elskværdigt udseende. Prøv at se på andre på en sådan måde, at de ved, at du holder af dem, selv om de ikke aner, hvem du er.

– Glæd dig over andres succes og resultater.

– Udnyt med glæde og villigt de muligheder, du får for at tjene andre, selvom det er ubelejligt, ja, også selv om det kræver et offer fra din side.

– Prøv at se om du kan finde nogen, som trænger til at give, og overvej, hvad de kan gøre for dig eller hvad de kan lære dig om.

– Lær at være taknemmelig.

– Tænk på et bestemt menneske, som du kan skrive brev eller ringe til – og gør det!

– Vær specifik i dine bønner; bed for mennesker du kommer i tanke om, når du taler til din himmelske Fader. Spørg ham om der er noget, han vil have dig til at gøre.

En uforglemmelig oplevelse

Jeg boede nogle få måneder i Nigeria, Vestafrika. I vor gren havde vi et kært lille barn. Hun var syv år gammel og vejede kun 10,5 kg. Når jeg kom ind i den lejede kirkesal, så jeg hende ofte sidde på den bageste bænk. Jeg holdt af at tage hende op, bære hende op foran og holde om hende under møderne. Det var som om, hun opsugede al den kærlighed, jeg havde i mig – og mere til.

Da jeg engang ved juletid sad og holdt om min lille veninde, blev det bekendtgjort, at vi skulle synge „Han lever! Vor Forløser stor" (Sange, nr. 98). Jeg blev tilskyndet til at synge den, ikke for mig selv, som teksten siger, men for den lille pige. Det var en så stor, dejlig og uforglemmelig oplevelse for mig, og for hende også, håber jeg. Da jeg sang min version af teksten – Han lever! Hører dér *din* bøn og sender trøst til *dig* som løn – indså jeg at disse store velsignelser, som denne salme beskriver, kunne denne lille pige, såvelsom andre, få del i gennem mig. Jeg kunne som et instrument i Herrens hænder trøste andre, når de er svage, jeg kunne give mig tid til at høre på dem, trøste dem og vise dem uformindsket kærlighed, som der står i salmen, se vers 2 og 3, at Frelseren gør for os. Men han behøver min medvirken, han behøver min villighed til at tjene, han har brug for, at jeg bliver et instrument i hans hænder. Han ønsker, at jeg skal standse for at hjælpe andre. Han ønsker, at vi alle skal standse og hjælpe mennesker i nød; at vi skal være barmhjertige samaritanere.

Vi kan ikke undvære hinanden

Jeg har opdaget, at mange af mine egne mere eller mindre indtrængende bønner er blevet besvaret gennem andre mennesker. Vi behøver hinanden. Både de, som giver, og de, som modtager, bliver velsignet og når derved nærmere deres guddommelige muligheder. Som præsident Marion G. Romney sagde: „Der findes en samhørighed mellem dem som har og dem som ikke har. Det, at give, ophøjer den fattige og ydmyger den rige. Ved at gøre dette helliggøres begge." (Den danske Stjerne, april 1983, s. 180).

Der er en hilsen, som anvendes i Afrika, og som har gjort indtryk på mig. Man bliver spurgt: „Har du det godt?" og svaret er: „Jeg har det godt, hvis du har det godt." I denne hilsen synes at ligge en forståelse for det apostlen Paulus belærte om i 1 Kor. 12. Han sagde, at vi er et legeme med mange [med]lemmer, og at vi hele tiden har brug for hinanden – med alle vore forskelligheder, kræfter, behov, vor kærlighed og vore erfaringer. Selv de som „forekommer os at være de svageste" (vers 22), er der brug for.

Og „når ét (med)lem lider, lider alle (med)lemmerne med; når ét (med)lem bliver hædret, glæder alle (med)lemmerne sig med" (vers 26). Frelseren belærte os om, at agte vor broder som os selv (se L&P 38:24–27), og at elske andre, som han elsker dem.

Men hvordan får vi begyndt? Ved at være villige. Villige til at standse op på vor vej og udføre en undergerning – på vor vej i biografen eller til et biograf, et møde. Villige til at bære hinandens byrder, så de bliver lette.

„Villige til at sørge med dem, som sørger og trøste dem, der har trøst behov" (Mosiah 18:8–9). Villige til at påtage os Jesu Kristi navn, for at vi kan blive kendt ved og være værdige til at bære hans hellige navn.

Og mætte os med Kristi ord, thi se, hans ord vil fortælle os alt, hvad vi skal gøre (se 2 Nephi 32:3). ☐

ÆLDSTE CHARLES DIDIER

Gør det gode med glæde

Edwin O. Haroldsen

Den rejsende afslog de fleste af de tilbud, han fik om måltider på den lange og udmattende 13-timers flyvetur fra Miami, Florida til Buenos Aires, Argentina i Oktober 1983. Han var mere optaget af at mætte sit sind end sin mave, for han læste i en bog, *På jagt efter det enestående*, som hans søn havde givet ham i fødselsdagsgave.

Ældste Charles Didier fra de Halvfjerds' Første Kvorum fløj til Sydamerika som kirkens udøvende administrator for Argentina, Uruguay og Paraguay. Før flyet landede i Buenos Aires, havde han læst det meste af bogen, brugt lidt tid på at hvile sig og til at tænke over de opgaver, som ventede ham forude.

Det var typisk for denne mand. Han har helt og fuldt og med entusiasme kastet sig ud i hvert eneste projekt, han har påtaget sig for kirken siden han, som 22-årig, blev døbt i sit hjemland, Belgien – som en mand, der med glæde gør det gode i tilværelsen.

Charles Didier fødtes i Ixelles, Belgien, 5 Oktober 1935. Han erindrer sig, at hans fader, André, der var officer i den belgiske hær, i begyndelsen af anden verdenskrig blev taget til fange. Efter at være flygtet gik han under jorden og så kun sin familie ved til-

Charles Didier er en mand, der føler sig lige så godt hjemme i Nord- og i Sydamerika, som i sin egen verdensdel, Europa. Her ses han sammen med sin familie – hustruen Lucie ses i midten, til venstre deres ældste søn, Patrick med dennes hustru Karen og deres søn Richard. Til højre Marc Didier og dennes hustru Jodi.

fældige overraskelsesvisitter. Ældste Didier erindrer sig tiden kort efter sin ni års fødselsdag:

„Eftersom det hemmelige politi ledte efter ham (hans fader), blev vort hjem ransaget – vi undslap med nød og næppe. Vi tog hen til hans skjulested i provinsen Antwerpen, og derfra tog vi over til min oldemor i Flandern." Belgien blev så befriet. „Jeg husker tydeligt soldaterne, som prøvede at slippe væk på cykel, mens flyene nærmede sig, skyderiet, og de allieredes styrker, som kom ind i landsbyen."

Som så mange andre på stedet, blev Charles, som dreng, undervist i den katolske kirkes læresætninger. Han deltog regelmæssigt i messen, som den eneste i familien.

I 1950 boede familien i Namur i Belgien – Charles var ved at afslutte sin mellemskole – da to sidste dages hellige missionærer fra de Forenede Stater bankede på døren. Hans moder, Gabrielle, lukkede dem ind og lyttede til dem. I påskeferien det følgende år, blev hun døbt i et lille bassin i Bruxelles, men Charles gik glip af dåben. Han var i Rom for at se paven, som deltager i en rejse, der blev arrangeret af den katolske kirke.

Skønt Charles sagde nej, da han blev indbudt til den lokale gren, kom han dog i en engelsk klub, hvor missionærerne underviste, men gik hjem før aftenens ungdomsaktiviteter begyndte, fordi han ikke ønskede „at gå i fælden."

Men da han blev bedt om at deltage i et teaterstykke i grenen, så overtalte hans moder ham til at komme med hende i kirke om søndagen. Kort efter blev hans søster, Jaqueline, døbt. Da Charles tog hjemmefra for at gå på universitetet i Liège, sagde han, „Jeg deltog af og til i ungdomsaktiviteterne. Jeg gjorde lidt hele tiden, men ønskede ikke at deltage. Jeg var meget

genert. Jeg ønskede overhovedet ikke at stå foran andre mennesker."

Da så ældste Dewitt Paul udfordrende spurgte ham, hvorfor han ikke ville døbes, selvom ,han gjorde alt det, medlemmer gør', mindes ældste Didier, at han svarede:

„Jeg kan ikke se, at det er nødvendigt, jeg har et udmærket liv. Jeg kan jo deltage uden at bære noget ansvar." Så sagde missionæren: „Lad os bede, for at kende sandheden om Mormons Bog og Joseph Smiths ord. Hvis du så får et vidnesbyrd, tror jeg, at du vil indse, at det er nødvendigt for dig at blive døbt."

„Så vi bad, og da jeg rejste mig efter bønnen, havde jeg et vidnesbyrd. Det var ikke et lys – blot en bekræftende inspiration: ,Af sted, se at få det gjort. Det er visdom, det er min befaling.' " I november 1957 blev Charles døbt af ældste Paul i et svømmebassin i Bruxelles.

Han rejste dagligt frem og tilbage mellem Liège og Namur, mens han studerede ved universitetet i Liège, og i 1959 bestod han sin eksamen i økonomi. Derpå deltog han i det belgiske flyvevåbens reserveofficers træningsprogram, og sluttede sin militærtjeneste som løjtnant og radarleder.

Kort tid efter, mens han var stationeret nogle få kilometer fra Liège, fik han tid til at gå ud med en brunøjet pige, Lucie Lodomez, som han havde mødt i Liège gren. Hun havde været på mission i Frankrig sammen med hans søster Jaqueline.

Da Charles havde afsluttet sin militærtjeneste, blev han gift med Lucie i Liège (de blev beseglet til hinanden i Schweiz templet i 1962) og flyttede ind i en lille lejlighed dér. Charles havde fremgang i sit job for en virksomhed, som importerede tømmer og både han og Lucie voksede gennem de stillinger, de havde i kirken. Han fik større og større ansvar i kirken, for til sidst at blive grenspræsident for 100 medlemmer i Liège.

Men efter fem års arbejde i Liège blev Charles rastløs. Han begyndte at undersøge sine muligheder for at undervise eller at fortsætte sin uddannelse. Således kom „endnu et svar på bøn." Han blev bedt om at flytte til Frankfurt i Tyskland for at arbejde som assistent for John E. Carr, som var leder for timelige sager i kirkens europæiske område.

Dette ophold varede i blot ni måneder. Han blev bedt om at vende tilbage til Liège for at lede kirkens distributionscenter. Lige så snart han vendte tilbage, blev han igen kaldet som Lièges grenspræsident.

Så i marts 1970 kom overraskelsen i Charles Didiers liv, gennem en telefonopringning fra Salt Lake City:

„Det var præsident N. Eldon Tanner, der ringede. ,Herren kalder dig som missionspræsident. Er du klar til at tage af sted om tre måneder og rejse hvorhen Herren end vil kalde dig?' Jeg sagde ,Ja.' "

Sådanne uventede telefonopringninger fik fortsat indflydelse på hans tilværelse. Tre år senere, kort før han ville blive afløst som missionspræsident for Frankrig-Schweiz missionen, fik han endnu en telefonopringning, denne gang fra præsident Marion G. Romney. Ældste Didier blev kaldet som områderepræsentant og samtidigt valgt til områdeleder for oversættelse og distribution af kirkematerialer for hele Europa.

Så, i oktober 1975, mens ældste Didier deltog i en konference i Salt Lake City, modtog han en telefonbesked, som meddelte ham, at præsident Spencer W. Kimball ønskede at mødes med ham. Han blev så kaldet som medlem af de Halvfjerds' Første Kvorum, som var ved at blive organiseret.

„Der er visse ting, man planlægger for fremtiden – nogle ting, man kan forestille sig vil ske. Men når kaldelsen til generalautoritet kommer, lukker man døren og siger, ,Jeg er nu i Herrens hænder – 100 procent. Jeg vil gå og gøre hvad han beder mig gøre.' "

Ældste Didier blev kirkens udøvende administrator for Europa, præsiderede over fjorten missioner, mens han sad i Bruxelles. Senere, skulle han blive udpeget til at lede kirkens aktiviteter i Canada, så, i 1981 til at lede missioner og stave i Argentina, Paraguay og Uruguay. Da tretten nye områdepræsidentskaber blev kaldet i 1984, påtog han sig pligterne som præsident for Sydamerikas nordlige område, som oprindeligt dækkede Brasilien, Venezuela, Colombia, Ecuador, Peru og Bolivia, men som nu omfatter Ecuador, Colombia, Peru, Bolivia, Surinam, Guyana og Fransk Guyana. Ældste Didier bor i Quito, Ecuadors hovedstad.

Skønt hans pligter som generalautoritet kræver

Scener fra den nyomvendtes liv, han som skulle blive en af kirkens generalautoriteter: Drengen, som blev voksen i løbet af skole- og gymnasieårene; bryllupsbillede i det belgiske flyvevåbens uniform og med sin unge brud.

megen tid og arbejde, dyrker han stadig flere interesser – såsom havedyrkning, sportsfiskeri, akvarelmaling, madlavning og læsning – fordi han tror, at man skal bevare en balance i livet. Hans sproglige interesser er et værdifuldt fortrin; udover sit eget sprog, taler han fransk, engelsk, tysk, hollandsk og spansk.

Ældste Didier er slank og spændstig og holder sig i god fysisk form. Han er overbevist om, at hans anstrengelser for at holde sig sund og rask hjælper ham til at udholde de strabadser, som en generalautoritets rejser kan medføre. Han og ældste Gene R. Cook fra de Halvfjerds' Første Kvorum spiller ofte tennis. Ældste Cook siger:

„Han er virkelig en god sportsmand. Han svømmer en hel del, og tilbagelægger let tredive eller fyrre banelængder. Han træner hver dag."

En del af sin motion får han ved fysisk arbejde. Biskoppen i Didiers hjemmeward (Fjerde Ensign, Salt Lake Ensign Stav), Reed Heywood, erindrer sig dengang ældste Didier og hans sønner byggede deres eget hus, og hvordan de slæbte kampesten sammen for at bygge en mur til en stenhøj, for at forskønne haven.

„Jeg tror på værdien af fysisk arbejde. Jeg har behov for det," bemærker ældste Didier. „Når jeg er i Salt Lake City eller i Sydamerika, er jeg lukket inde i et kontor eller en mødesal 8–9 timer hver dag. Jeg har en masse energi, så jeg elsker at bruge denne energi på tennis, svømning, akvarelmaling eller havedyrkning om sommeren. Jeg tror på det præsident Kimball sagde, om at vi har brug for en køkkenhave. Vi har plantet tre og tyve frugttræer. Jeg elsker at trække mig tilbage til naturen og få jord på hænderne."

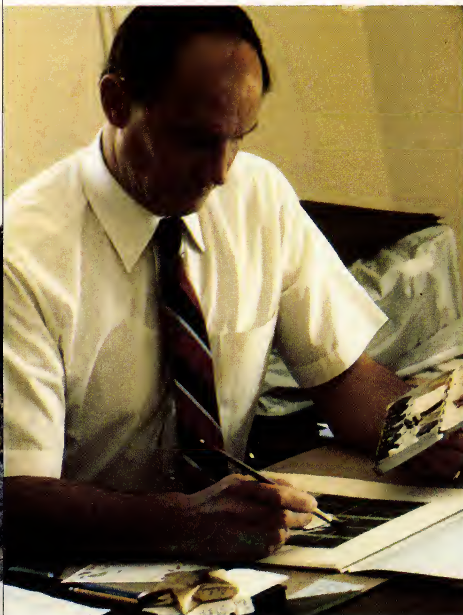
Ældste Didiers måde at fiske ørred på viser ikke alene hans kærlighed til naturen, men også hans særlige måde at engagere sig på. Han tager på fisketur med nogen, som ved mere om det end han selv gør, så at

Opgaverne som generalautoritet har bragt ældste Didier og hans hustru til mange dele af verden inklusive Cairo i Ægypten, og Marshøjen i Athen, Grækenland, hvor apostlen Paulus prædikede i den nytestamentelige periode.

Dette maleri af et dekorativt vædderhovede er et eksempel på ældste Didiers evner som kunstner.

han kan lære mere. „Jeg tror, at jeg har meget at lære, og at jeg kan lære noget af enhver."

En af dem, som har lært ham meget, er hans mor. Hun var, husker han, en „storartet kok." Hans chokoladedessert er en familietradition.

I november 1983 fløj han til Californien for at deltage i Fair Oaks Stavskonference. Han ankom tidligt til stavspræsidentens hjem og blev vist rundt i familiens køkkenhave.

„Jeg så at han havde porrer, som er en meget populær grøntsag i Belgien. Eftersom stavspræsidenten aldrig før havde dyrket porrer, vidste han ikke rigtigt hvordan de skulle tilberedes, så jeg sagde, ,lad os lave suppe.' Så lørdag aften efter vore konferencemøder, tilberedte jeg og stavspræsidenten porresuppe til to og tyve gæster den følgende dag – højrådet og andre stavsledere. Jeg tror, at man dér vil huske mig mere som suppekok end som generalautoritet!"

Noget andet ældste Didier gerne deler med andre, er sig selv, ved at tjene andre. Hans søn Patrick siger: „Han bruger så megen tid som overhovedet muligt, til at hjælpe mennesker i nød."

En af hans naboer, Venice Rogers, tilføjer: „Han er så sød ved børn."

Engang da Rogers familien var borte på ferie, tapetserede Charles og Lucie teenagedatteren Elizabeth Rogers værelse – som en overraskelse. Elizabeth blev helt overvældet.

Ældste Didier leger sin egen version af „elevator" legen med en anden nabos børn. Når de trykker på den øverste knap i hans jakke, løfter han dem op. Når de trykker på den nederste, sætter han dem ned igen.

En af de måder, ældste Didier tjener på, er ved arbejdet som missionær for sine forfædre. I løbet af de sidste par år, har han tilbragt mange timer i det slægtshistoriske bibliotek, hvor han søger sine forældres og sin hustrus slægtslinier, af og til to til tre timer om aftenen. „Jeg arbejder stadig på dette, og nogle af tingene er virkeligt lykkedes for mig. Vi har nu alle oplysningerne til at afslutte vore fire generationers skemaer. Det næste trin bliver så at indsende det til templet."

På trods af hvad ældste Didier har nået, så synes han at der er mangt og meget, han kunne gøre bedre.

Han indrømmer at en generalautoritet, „dagligt må eksaminere sig og sin familie."

„Vi er jo officielle repræsentanter for kirken. Medlemmer tror almindeligvis, at vi ved alt, men det er ikke tilfældet. Vi skal altid prøve at leve op til vort hellige kald og til folks forventninger, såvel som Herrens forventninger, som har langt større betydning. Det er faktisk noget af en udfordring."

Ved tanken om denne udfordring, hvilke mål har han da?

Først og fremmest, at kunne give sin familie det bedste af sig selv.

Dernæst, „at repræsentere Herren, sådan som han ønsker jeg skal gøre det, at opbygge hans rige, således som han ønsker det gjort." □

Edwin Haroldsen var, før han tilsluttede sig BYU fakultetet, professionel journalist. Han er nu pensioneret, men underviser på deltid på BYU universitetets afdeling for journalistik. Han og hans hustru bor i Provo, Utah.

Da jeg blev femten år, besluttede jeg at købe mig en bibel. Rastløshedens ånd havde taget bolig i mig og jeg følte et stort behov for at finde ud af, hvorfor jeg var til.

Jeg betragtede ofte himlen og stjernerne, spekulerede på hvor Gud mon var og hvordan han var. Da jeg læste Jesu ord i evangelierne, troede jeg på, at de var sande. Jeg indså hvilken vej, jeg skulle følge. Jeg elskede skrifterne og var ikke bange for at dele min store glæde med andre.

Et princip, som gjorde et stort indtryk på mig, var troens princip sammen med Åndens forskellige gaver: Helbredelsens gave, gaven til at gøre kraftige gerninger og åbenbaringens gave. Jeg troede fuldt og fast, at hvis folk havde tilstrækkeligt stor tro, så kunne de virkelig flytte bjerge.

Jeg blev så overvældet over alt dette, at jeg forsøgte at dele min glæde med alle mine venner. Min bedste ven, Franco, blev den første, med hvem jeg delte min tro og resultaterne af mine studier. Vi talte ofte om livets mysterium. Mine andre venner viste imidlertid ikke samme interesse for disse ting.

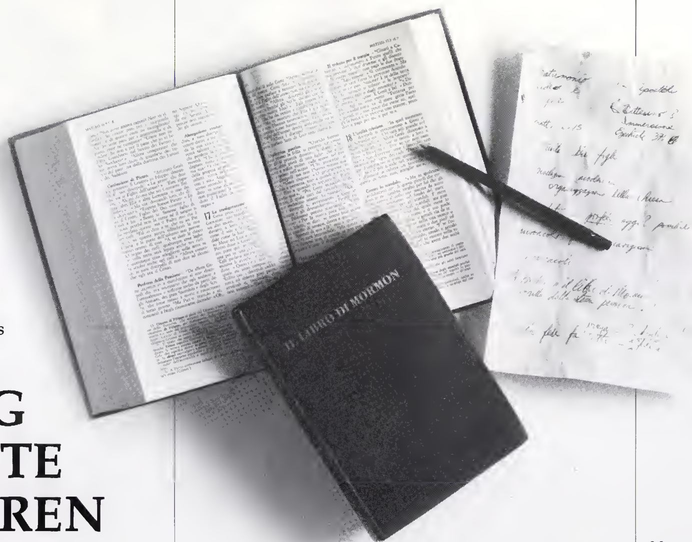
Selvom jeg drøftede disse ting med mine venner, havde jeg stort set påbegyndt denne vandring alene, idet jeg afslog at slutte mig til nogen organiseret religion, eftersom jeg var overbevist om, at jeg selv ville være i stand til at finde mit svar ved at vokse i troen på Herren Jesus Kristus.

Jeg fornemmede klart en åndelig vækst, når jeg modtog bekræftelser om de ting, jeg lærte igennem min læsning. Men denne kundskab førte til andre spørgsmål, hvortil jeg ikke kunne finde noget svar.

En dag, i min fortsatte søgen efter sandheden, fandt jeg en bog blandt adskillige andre derhjemme: Mormons Bog. Jeg husker ikke hvordan den var kommet dér. Nogle missionærer havde antagelig givet min mor den flere år før, da de var i nabolaget.

Da jeg begyndte at læse Mormons Bog, bemærkede jeg at der i mig skete noget vidunderligt og meget virkeligt. Jeg fornemmede, at forfatteren til de hellige skrifter, som jeg allerede var kommet til at holde af, også var forfatter til disse nye skrifter, som jeg netop havde fundet. Disse nye skrifter bekræftede sandheden i de ting, jeg allerede havde læst.

Den største velsignelse jeg oplevede var, at alle de spørgsmål, som var opstået i mit sind, mens jeg stude-

Roberto Manes

JEG GENKENDTE FORFATTEREN

Craig Dimond

rede Bibelen, blev besvaret gennem studiet af Mormons Bog. Det gav mig en dybere forståelse ved at kaste nyt lys over de bibelske skrifter.

Den kendsgerning, at vi i disse sidste dage har Mormons Bog, bekræftede min tro på, at Gud stadigvæk udfører mirakler.

En dag kom nogle præster og besøgte mig. Jeg viste dem den mirakuløse måde, hvorpå Gud, gennem en engel, havde givet menneskene en anden samling skrifter. En af dem fortalte mig, at disse ting var djævelens værk. Jeg kunne ikke dele deres opfattelse. Jeg følte en stor overensstemmelse mellem det jeg havde læst. På det tidspunkt kendte jeg ikke Ezekiels profeti. Jeg havde taget to „stykker træ", det ene var fra Juda (Bibelen) og det andet fra Joseph (Mormons Bog) og „gjort dem til ét i mine hænder" og i mit sind (se Ez. 37:16–17).

Alt dette fandt sted uden at jeg vidste hvilken kirke, der anvendte Mormons Bog. Først da jeg blev atten, traf jeg missionærerne, som underviste fra Mormons Bog, mens de ledede et møde på gaden midt i Milano, Italien.

Vejledt og støttet af skrifterne blev jeg, nogle få måneder senere, døbt i Herrens kirke. □

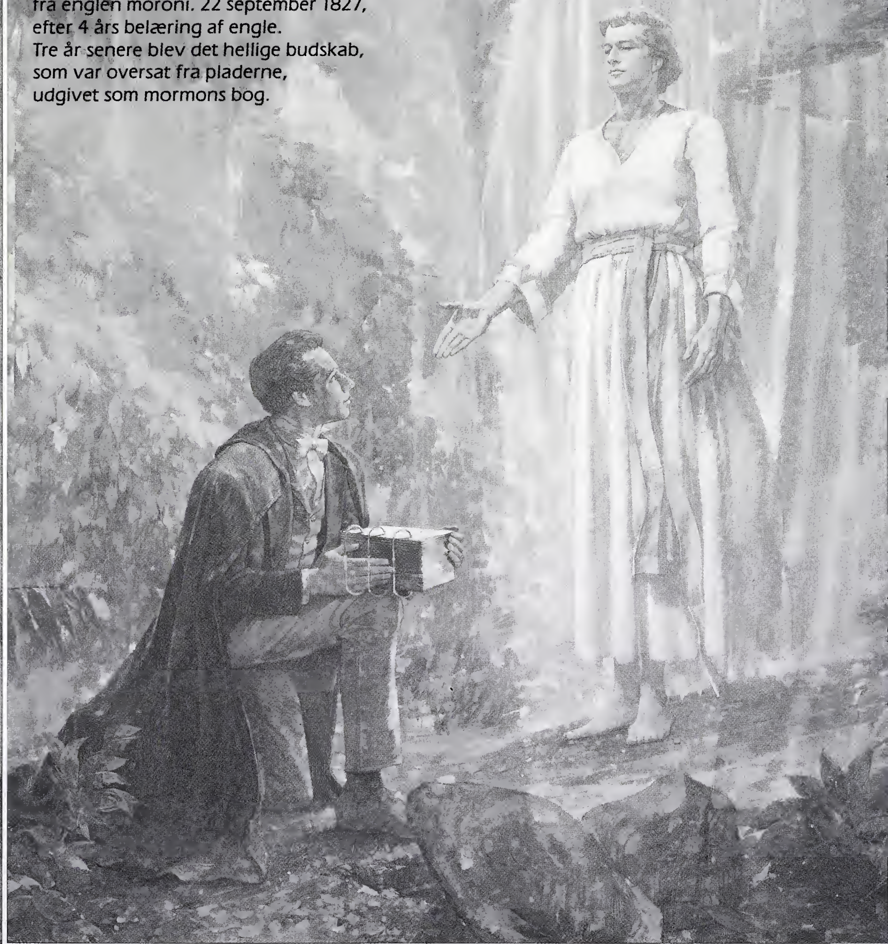
BØRNESTJERNEN

September 1988

ISBN 0107-2145

Mormons bogs fremkomst

Joseph Smith modtog guldpladerne
fra englen moroni. 22 september 1827,
efter 4 års belæring af engle.
Tre år senere blev det hellige budskab,
som var oversat fra pladerne,
udgivet som mormons bog.

MORMON
EN TAPPER PROFET

FÆLLESTID

Pat Graham

Og se, jeg siger jer dette, for at I kan få visdom og lære, at når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I blot Gud (Mosiah 2:17).

Forestil dig, at du blev bedt om at nedskrive alt, hvad folk i dit land gør. Forestil dig så, at du blev bedt om at skrive en kort beretning om alt, hvad der er sket gennem de sidste tusind år af dit lands historie.

Mens du gør det, er dit folk i krig, og du må skjule alt hvad du skriver, for at beskytte det. Du har ingen skrivemaskine eller tekstbehandlingsanlæg eller for den sags skyld papir heller, eller blyanter, men du skal skrive på metalplader, for at dine optegnelser kan opbevares sikkert i jorden.

Profeten Mormon gjorde disse ting. Hans skrivelser kaldes „Mormons Bog". Du bliver måske aldrig bedt om at gøre, hvad Mormon gjorde, men uanset hvilke vanskeligheder du skal igennem, kan du være en tapper tjener lige som Mormon.

Vejledning

Læs alle de følgende udtalelser om Mormon og find så det tilsvarende billede (du kan også farvelægge billederne).

1

En god mand, som hed Ammaron, skrev om sit folk. Derpå skjulte han sine optegnelser for at onde mennesker ikke skulle finde dem (se 4 Nephi 1:47–49).

2

Da Mormon var kun ti år gammel, fortalte Ammaron ham, hvor optegnelserne var. Han sagde, at når Mormon blev fire og tyve år gammel, skulle han tage pladerne fra det sted, hvor de var gemt (Se Mormon 1:2–4).

3

Mormon var en alvorlig dreng og adlød Guds befalinger. Da han var femten år, besøgte Frelseren ham (Se Mormon 1:15).

4

Selvom Mormon kun var seksten år gammel, var han en god leder og han blev udvalgt til at føre den nephitiske hær. Det gjorde han i mange år (Se Mormon 2:1–2).

5

Til sidst tvang lamaniterne nephiterne mod nord. Mormon tog pladerne fra deres skjulested i højen Shim og begyndte at skrive sine egne optegnelser på dem (Se Mormon 2:3, 17).

6

I de følgende ti år var der ingen krige. Mormon lærte folket om Jesus, men hans folk ville ikke være gode eller omvende sig (se Mormon 2:23–24; 3:1–3).

7

Da krigshandlingerne indledtes igen, vandt nephiterne. Men eftersom nephiterne ikke prøvede på at være gode, nægtede Mormon at være deres leder (Se Mormon 3:7–11).

8

Senere gik Mormon med til at lede nephiterne i krig. Ved Cumorah-højen blev han såret og tusinder blev dræbt (se Mormon 5:1; 6:1–10).

9

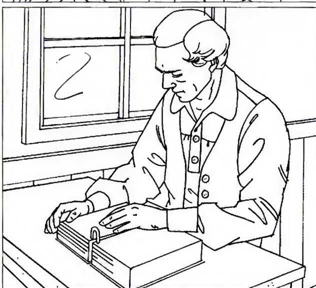
Mormon gemte de fleste af de betydningsfulde optegnelser i Cumorah højen. Han gav sin søn Moroni guldpladerne samt besked på at afslutte optegnelserne (se Mormon 6:6; 8:1).

10

Mange år senere skjulte Moroni guldpladerne. I 1823 kom han og viste Joseph Smith, hvor de var skjult. Fire år senere begyndte Joseph at oversætte Mormons optegnelser (Se Mormon 8:5, 13–14).

Paul Mann

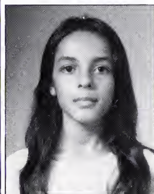

VENNER OVERALT

Hej! Vi vil gerne have et billede af jer og en af jeres tegninger til siderne med „Venner overalt" og „Vore kreative venner". Send et foto af dig selv og/eller en af dine tegninger sammen med dit navn, din alder, navnet på dit land og lidt om dig selv til Stjernen: Lokal redaktion. Hans Egedesgade 2/1, 2200 København N.
På grund af vor planlægning kommer de udvalgte fotografier og tegninger ikke i før tidligst 5–6 måneder efter. Den alder, vi angiver, bliver således den, I selv angiver på jeres fotos eller tegninger. Desværre kan tegninger og fotos ikke sendes tilbage til jer.

Roseli Maria de Oliveira Antonik, 12 år, Sao Paolo, Brasilien, har lært tegnsprog, så han kan lære evangeliet til mennesker, som ikke hører så godt.

Leah Albornoz, 4 år, Santiago, Chile, elsker Primary og at lære om Jesus. Hun kan lide at tegne og male og at se tegnefilm sammen med sin bror og søster.

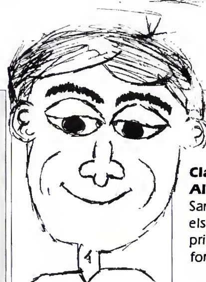

Jefferson Souza Marta, 10 år, Sao Bernardo do Campo, Brasilien, har lært trosartiklerne udenad. Han er glad for at læse i skrifterne. Boldspil er hans yndlingsbeskæftigelse. Han er elsker at være ude og holder af dyr.

Carlos Henrique Cardoso, 8 år, Trindade, Sao Joncalo, Brasilien

David Albornoz, Santiago, Chile, er glad for at tegne og male. Han spiller fodbold og kan lide at løbe på rulleskøjter.

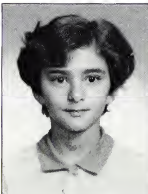

Dieter Weiss, 10 år, Sao Paolo, Brasilien

Claudia Albornoz, 3 år, Santiago, Chile, elsker at høre sin primarylærerinde fortælle historier.

Natally Ferreira Coelho, 4 år, Campina Grande, Brasilien elsker primary. Hun nyder at lytte til musik.

Vania Teofilo Alves, 10 år, Sao Paolo, Brasilien, vil gerne være arkæolog. Hun elsker at danse og at tale for sin primaryklasse.

Esdras Pontees Munhoz Dias, 7 år, Sao Paolo, Brasilien, er glad for at han har samme fornavn som præsident Benson. Han holder af planter, dyr, af at læse og at dyrke sport i skolen.

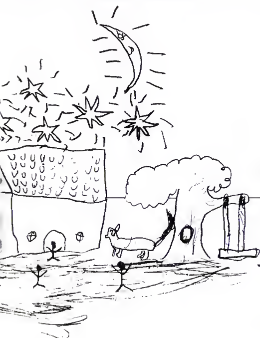
Paula Decco Frederico, 5 år, Sao Paolo, Brasilien, ønsker at blive fotomodel når hun bliver stor. Hun er glad for dyr, for danseopvisning og for at tegne.

Priscilla Pontes Munhoz Dias, 2 år, Sao Paolo, Brasilien kan lide at lege med dukker og hun holder af sin kat. Hun er glad for børnehaven i primary.

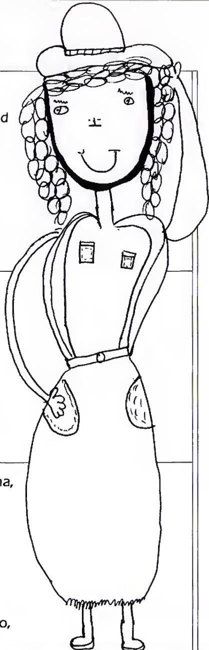
Sara Rabello da Silva, 10 år, Jiparana, Rondonia, Brasilien, morer sig med at køre på sin cykel. Hun er glad for at læse i skrifterne og kan lide at lege skole.

Thays Pontes Munhoz Dias, 5 år, Sao Paolo, Brasilien, elsker at tale – i telefon og med sine venner. Hun nyder at lytte til musik og at køre på sin cykel.

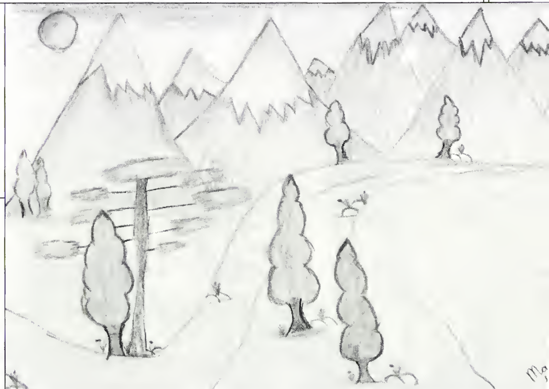

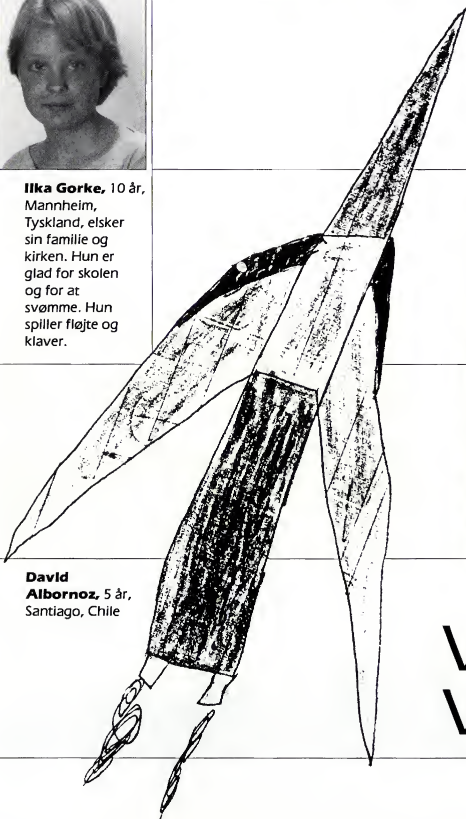
Sara Rabello da Silva, 10 år, Ji, Parana, Brasilien

Ilka Gorke, 10 år, Mannheim, Tyskland, elsker sin familie og kirken. Hun er glad for skolen og for at svømme. Hun spiller fløjte og klaver.

Mariana Medeiros Assed, 8 år, Sao Paulo, Brasielien

David Albornoz, 5 år, Santiago, Chile

VORE KREATIVE VENNER

Den dag jeg fyldte syv år, fik jeg min allerførste pligt. Jeg skulle samle det hø, som var faldet ned fra høstakken og at give det til køerne. Jeg var ikke stor nok til at grave høet ud af stakken, men bare det blev kastet ned på jorden, kunne jeg løfte det op i truget.

Jeg stod stolt og glad, mens far forklarede og viste mig, hvad jeg skulle gøre. Jeg havde nu en meningsfuld pligt, noget som virkelig havde betydning for familien. Så følte jeg, at jeg betød noget, at jeg var stor.

Da jeg så skulle løfte høet op i truget, var den kæmpestore høtyv for tung og kluntet at håndtere, når der var læs på. Min far smilede, rystede på hovedet og sagde: „Det er det rette arbejde til dig, min dreng, men det er det forkerte værktøj." Hans medfølelse var ikke kun ord, han tog mig med til isenkræmmeren på en særlig indkøbstur. Med en flot håndbevægelse i retning af stativet med landbrugsredskaberne, sagde min far: „Der er alle slags høtyve her, min søn. Vælg den du ønsker, for det er dig, som skal arbejde med den."

Jeg brugte vist en time på at vælge den høtyv. Jeg så omhyggeligt på høtyven og løftede på hver eneste én, og til sidst valgte jeg én af dem. Da vi var kommet hjem med den, fik den sin særlige plads i laden. Ingen anden i familien måtte bruge den.

Desværre slækkede jeg snart på mit arbejde. En aften, efter at jeg var kommet hjem fra skole, var jeg så opslugt af at lege, at jeg glemte at fodre køerne.

Min kloge mor mindede mig ikke om, at jeg skulle fodre køerne, hun råbte ikke ad mig eller lovede mig klø. Hun gjorde faktisk ikke noget som helst udover at gå i gang med aftensmaden.

KØERNE OG MIN HØTYV

LeRoy Barney

Da så familien var samlet rundt om bordet og maden var velsignet, blev maden delt rundt – blot ikke til mig. Kartoflerne gik hele bordet rundt, til min far til venstre, som så lod den gå tilbage igen. Kødet gik den modsatte vej rundt, indtil det nåede min bror til højre for mig, så kom det ikke længere. Til sidst indså jeg, at de med vilje undgik at give mig noget og sagde: „Skal jeg ikke have noget at spise?"

Min mor vidste meget vel, at jeg almindeligvis var meget sulten, og spurgte: „Hvorfor dog, min dreng? Er du sulten?" Hun sendte mig et venligt smil og tilføjede: „Var der ikke et eller andet, du skulle gøre, når du kom hjem?"

Da kom jeg i tanker om mit arbejde. „Jeg skal nok fodre køerne efter aftensmaden," sagde jeg forhåbningsfuldt.

Min mor så mig lige i øjnene og spurgte så: „Tror du ikke, at køerne er lige så sultne, som du er, min dreng?"

Det var faktisk et godt spørgsmål. Det havde jeg slet ikke tænkt på. En ko er en ko. Det var aldrig før faldet mig ind, at en ko, kunne være sulten, og da slet ikke så sulten, som jeg var i dette øjeblik.

Min mor fortsatte: „Gå du nu ud og giv køerne noget at spise, så skal jeg stille din aftensmad ind i ovnen så den holder sig varm. Men husk altid, at køer bliver ligeså sultne som du. Når de har fået noget at spise, får du også noget at spise."

Jeg glemte aldrig mere at fodre køerne. Og jeg glemte aldrig, at mine forældre var kloge nok til at give mig det rigtige værktøj og til at vise mig dette eksempel på, hvor vigtigt det arbejde var, som jeg fik tildelt. □

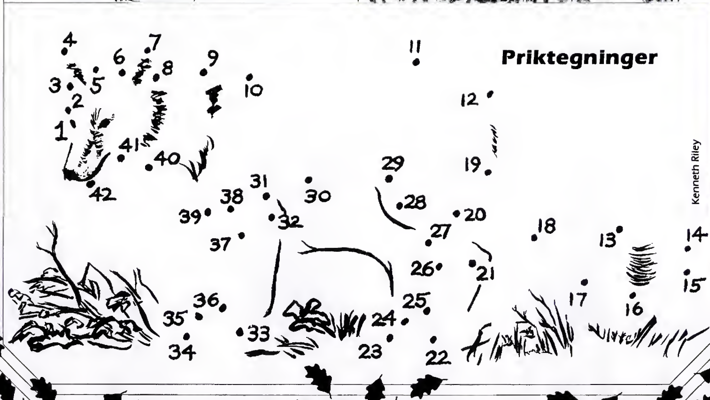

LaPine / O'Very

SKOVENS DYR

Carol Conner

SCHWEIZISKE SAMARITANERE

Vi var på vej over de majestætiske schweiziske alper på en familieferie, da vores bil, uden varsel, helt mistede sin trækkraft. Min mand, Floyd, kørte ind til siden på alpevejen og forsøgte at starte motoren igen. Pludselig lød der et højt knald. „Det gør ikke noget" sagde Floyd, „det er bare udstødningen."

Men noget fik mig til at kaste et blik ud ad bagvinduet. Til min rædsel så jeg nogle flammer slå op fra vognens bund, hvorfra de bredte sig til hele køretøjets bageste ende.

„Det brænder!" råbte jeg. Floyd reagerede omgående. „Ud af bilen – allesammen – nu!" råbte han, og

Karen L. Brown

Rob Colvin

sprang ud og åbnede sidedørene for os andre. Vore to piger på seksten og seks, klatrede hurtigt ud af vognen og løb et stykke væk for at være udenfor fare. Vores fire-årige søn lå snart rædselsslagen – uden sko – i sin fars arme. Han fik besked på at løbe bort fra den brændende bil, som kunne eksplodere hvert øjeblik.

Spædbarnet og jeg var de sidste. Det syntes at tage en evighed at løsne de seler, som holdt ham fast til bilens sæde. Floyd hjalp os ud, hvorefter også vi løb væk.

En sky af sort røg steg op fra den brændende vogn, da et ungt par fra Frankrig stoppede. Manden løb til en telefon for at tilkalde hjælp. Hans hustru hjalp mig med at berolige børnene.

Den næste der stoppede var en lastbilchauffør, som begyndte at slukke ilden med en ildslukker fra lastbilen. Derpå hjalp han min mand med at redde det meste af vores bagage. Bilen brændte stadig.

Bønderne kom nu ud af deres huse for at betragte begivenhederne. Snart efter kom en stor brandbil og nogle politibiler. Brandmændene fik snart slukket ilden og fjernet resten af vor bagage.

Dér stod vi så, alle vore kufferter lå spredt ud ved siden af det udbrændte køretøj, strandet ved en hovedvej i Schweiz – langt væk fra vort hjem i Californien. Men vi følte en stor lettelse og taknemmelighed over at være i sikkerhed og over at det meste af vores bagage også var intakt.

„Er der nogen her, som taler engelsk?" spurgte min mand fuld af håb. Uforstående blikke og nogle få skuldertræk var de eneste reaktioner. Så trådte en mand og hans søn frem: „I kan komme hjem til os," sagde han på gebrokkent engelsk. „I kan komme hjem til os." Han pegede tværs over dalen mod en lille hytte. Vi måtte køres i tre omgange i hans lille bil, før vi alle og vor bagage kom derover. Vor ny vens hustru og familie gav os mad, lagde vore trætte børn til køjs og hjalp os med at sortere og pakke alle vore ting om.

Hustruen talte et smukt engelsk og vi sad oppe til sent og talte med vore værter, men først næste morgen, da vi var rede til at tage afsted, opdagede vi, at også de var sidste dages hellige. Det gjorde at vor værtsfamilie fik en endnu større betydning for os.

Den dag i Alperne blev den mest mindeværdige del af vor ferie. Vi vil aldrig glemme vor frygtindgydende oplevelse. Ej heller vil vi glemme denne schweiziske familie – brødre og søstre i evangeliet, som vi traf ved en tilfældighed – og den kærlighed de viste os. □

Karen L. Brown er husmoder og primarylærerinde i sit ward i Encinitas, Californien.

DEN RE

For flere måneder siden besøgte jeg, sammen med en anden generalautoritet, den skønne ø, Tahiti. Vort fly ankom til Papeete lufthavn ved firetiden om morgenen. En gruppe lokale kirkeledere tog dér imod os, med Victor Cave, områdets repræsentant, i spidsen. Vi samlede hurtigt vores bagage sammen og tog til hotellet for at hvile os lidt, før dagens begivenheder begyndte.

Da vi kørte igennem de stille gader i det tidlige morgenlys, så vi en mand, som krydsede gaden foran broder Caves bil. Broder Cave sagtnede farten og gav således manden masser af tid til at komme over. Han fortalte os:

„Denne mand er fra det lokale ward. Han har travlt med at komme til templet. Den første tempelsession begynder ikke før klokken ni, men han ønsker at være dér i meget god tid."

„Hvor langt væk bor han da?" blev han spurgt. Svaret: „Et par husblokke herfra." Broder Cave sagde, at tempeltjenerne åbnede tempelporten tidligt og at denne mand kom ind på det indviede område omkring det smukke tempel for dér at opleve dagens begyndelse.

Jeg forbavsedes over denne mands tro, over at han var villig til at opgive sin søvn og andre ting for at meditere og tænke over tingene. Nogle ville utvivlsomt sige: „Hvor fjollet! Sikken et tidsspilde, når han kunne sove eller studére." Jeg håber, at denne trofaste mand i disse specielle timer, hvor han mediterer, lærer sig selv og sin skaber at kende.

Det er vigtigt for os at udvikle en sådan enkel og urokkelig tro. Jeg opfordrer på det stærkeste os alle til helt at tilegne os et sådant grundlag for vor egen tro. Samtidigt må jeg også fraråde jer, at se for meget på de små detaljer, det indviklede og de modsætninger, der synes at være og som tilsyneladende bekymrer mange af os. Af og til bruger vi tid på at tilfredsstille vor intellektuelle stolthed ved at

NE TRO

Ældste James E. Faust
De Tolvs Kvorum

prøve at finde *alle* svarene, før vi kan acceptere *ét eneste* af dem.

Vi søger alle sandhed og kundskab. Selv om vi udvikler den enkle og usvækkede tro begrænses vi ikke i vor vækst eller vore færdigheder. Det vil tværtimod

forstærke og fremskynde vore fremskridt. Det er således, fordi vore naturlige talenter og vore evner til at opnå noget altid forbedres igennem ny vækst eller kundskab.

Nephi forklarede, at hans brødre var blevet så onde og ufølsomme overfor Ånden, at de havde „mistet evnen til at fornemme", endskønt de selv havde set og hørt en engel og selvom Gud havde talt til dem med en stille, sagte stemme (se 1 Nephi 17:45). I modsætning til dette fortæller Nephi os, at hvis vi mætter os „med Kristi ord . . . (vil) hans ord fortælle (os) alt, hvad vi skal gøre" (2 Nephi 32:3).

HAN SLED HÅNDBOGEN OP

Jeg har en kær ven. Vi voksede op sammen. Skønt han var intelligent og havde evnerne, var han ikke nogen god elev i skolen.

Familiens behov og bekymringer begrænsede hans uddannelsesmuligheder. Han afsluttede ikke sin grundskole. Det lykkedes ham at købe en gammel brugt lastbil og begyndte at køre sten og grus for nogle få entreprenører. Det var sæsonarbejde og ikke særlig lønsomt. Den gamle lastvogn gik ofte i stykker og trængte til at repareres.

Han giftede sig med en god kvinde og fandt et sted at bo. De havde en vanskelig økonomi, men det lykkedes dem at bygge eget hus.

Jeg var biskop dengang og kaldte ham som vejleder for det Aronske Præstedømme. Han tog sin kaldelse alvorligt. Han sled håndbogen op, sådan studerede han den. Han havde en notesbog, som var fyldt med datoerne for, hvornår alle de unge mænd skulle rykkes op i det Aronske Præstedømme. Han holdt nøje øje med de unge mænd og holdt biskoprådet informeret om deres aktiviteter.

Nogle år efter at jeg var afløst som biskop, blev han medlem af biskoprådet. Han arbejdede trofast i kaldelsen. Senere blev han vores biskop og tjente vidunderligt og godt.

I mellemtiden havde han og en partner lært at mure og dannede så et murerfirma. Begges arbejde var af høj kvalitet. Deres arbejde blev stærkt efterspurgt. Han blev velhavende og respekteret i samfundet.

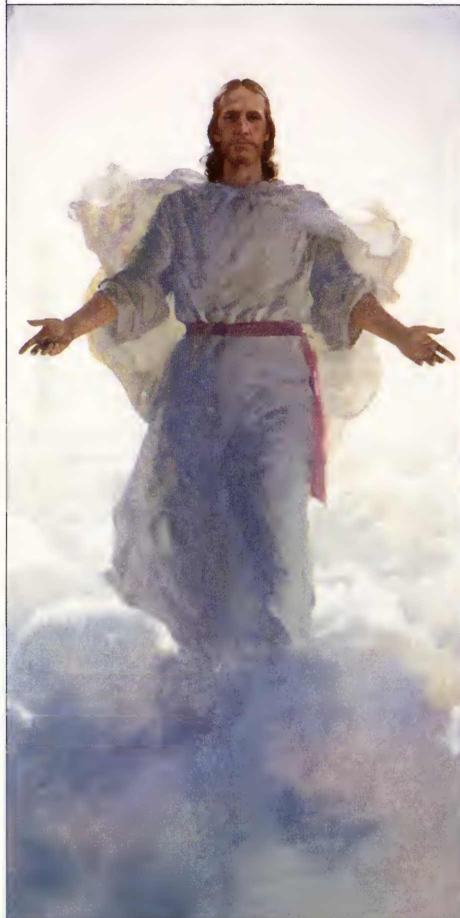
Efter mange vellykkede år som biskop blev han kaldet til stavens højråd og tjente godt og trofast. Skønt hans skolegang blev afbrudt uden afsluttende prøve er han nu en respekteret og agtet forretningsmand. Han ville utvivlsomt have nået endnu mere med en større uddannelses fordele.

Hvad var årsagen til hans succes? Flid? Sparsommelighed? Evnen til at klare sig selv? Ja, men der var mere.

Arnold Friberg

JESUS, FADERENS SØN,
er Kristus, Frelseren Forløseren for denne verden.

JOSEPH SMITH
var det redskab, hvorved evangeliet blev gengivet i dets fylde og helhed.

Kristi andet komme *af Harry Anderson.*

Profeten Joseph Smith *af Ted Henninger.*

MORMONS Bog er Guds ord og, vor religions slutsten, som profeten Joseph Smith udtrykte det.

EZRA TAFT BENSON er, og alle kirkens foregående præsidenter var, Joseph Smiths efterfølger, idet de fik nøglerne og den myndighed, som blev gengivet gennem Joseph Smith.

Joseph Smith oversætter pladerne; *maleri af Gary Smith.*

Foto af Busath, Salt Lake City, Utah.

Han søgte trofast og omhyggeligt at vide og at gøre, hvad der var Herrens ønske og vilje. Han havde en enkel og usvækket tro.

DER FINDES INGEN STØRRE LÆRER

Præsident Stephen L. Richards forklarede det således: „Den udødelige sjæl, som er foreningen af ånd og legeme, begaves med en guddommelig natur af vor himmelske Fader og vor ældre broder, Jesus Kristus" (Generalkonferencen, april 1945). Denne trofasthed overfor det guddommelige forstærker og forstørrer vore gaver og evner. Der gives ingen bedre undervisning, ingen større styrke end den vi får gennem vor evige Faders og Jesus Kristi guddommelige egenskaber.

Profeten og andre kirkeledere er også store lærere. Før jeg blev kaldet som generalautoritet og selv kom til at sidde i generalkonference, prøvede jeg altid at lytte, enten på fjernsyn eller radio, til alle konferencemøderne. En lørdag havde min søn fået den opgave i sin seminarklasse, at han skulle gennemgå konferencens budskaber.

Vi lyttede begge trofast til alle konferencemøderne. Bagefter sagde min søn tankefuldt: „Hvad fortæller Brødrene os?" Han prøvede at fatte det grundlæggende tema i deres budskaber.

Vi burde alle spørge os selv: Hvad fortæller Brødrene os? De levende profeter kan åbne for evighedens syner; de giver os råd om, hvordan vi overvinder verden. Vi kan ikke kende rådet, hvis ikke vi lytter. Vi kan ikke modtage de lovede velsignelser, hvis ikke vi følger de givne råd.

Som ung stavspræsident mødte jeg mange generalautoriteter, når de kom for at tale ved vore stavskonferencer. Hvilken vidunderlig oplevelse! Præsident Hugh B. Brown kom til en af vore stavskonferencer netop ugen før han blev kaldet og opretholdt som medlem af de Tolvs Råd.

Vi glædede os over hans elskelige væsen og gode humør. Da jeg hjalp ham frakken på og fulgte ham ud til sin bil, sagde jeg: „Ældste Brown, kan du give mig et personligt råd?"

Hans svar var: „Ja, følg Brødrene." Han gik ikke i detaljer eller gav forklaringer, men han efterlod dette magtfulde budskab: Tilegn dig en enkel tro og følg så Brødrene.

Min bedstemor, Maud Wetzel Faust, plejede at fortælle sine børns unge sønner om, hvordan det var at gå til generalkonference da præsident Brigham Young præsiderede.

Hun havde kendt alle kirkens præsidenter op til Heber J. Grant, bortset fra profeten Joseph Smith. Udfra sine iagttagelser igennem årene, havde hun følgende at bemærke: „De som vendte Brødrene ryggen, fik ingen fremgang."

HOLD OP MED AT PLAGE DIG SELV

Kirkens kritikere prøver at så tvivl om dette storslåede værk ved at fremhæve ledernes menneskelige svagheder. Vi må erkende, at alle kirkens ledere – bortset fra Kristus selv – har menneskelige fejl og svagheder. Men, som præsident Gordon B. Hinckley sagde for få år siden: „Ved at fremhæve fejltagelserne og se bort fra den større godhed tegnes blot en karikatur.

Karikaturer er morsomme, men ofte grimme og uærlige. En mand har måske en vorte på sin kind og kan alligevel have et smukt ansigt, som udtrykker styrke, men hvis vortens størrelse overdrives i forhold til hans andre træk, giver portrættet ikke længere et ærligt indtryk af de virkelige forhold." (Church News, 3 Juli 1983, s. 11).

I samme udtalelse sagde præsident Hinckley: „Hvis nogle [af kirkens tidlige ledere] fejlede, eller hvis deres karakterer syntes let flossede, er det et endnu større under, at de nåede så langt." Det samme gælder i dag.

I en indtrængende opfordring til de hellige om at interessere sig mere for de almindelige ting, gav præsident Wilford Woodruff følgende råd til kirken: „Hold op med at spekulere på hvem Gud er; hvem Adam er, hvem Kristus er og hvem Jehova er. For himlens skyld, lad disse ting ligge. Hvorfor besvære jer selv med disse ting? . . . Gud er Gud. Kristus er Kristus. Helligånden er Helligånden. Det burde være nok for jer og for mig at vide dette. Hvis vi ønsker at vide noget som helst herudover, så vent til vi kommer derhen, hvor Gud er personligt. Jeg siger . . . ydmyg jer for Herren; søg lys, sandhed og kundskab om de almindelige ting i Guds rige." (*The Discourses of Wilford Woodruff*, udgivet af G. Homer Durham, Salt Lake City: Bookcraft, 1946, s. 135–136).

For at få „kundskab om de almindelige ting i Guds rige," må I bevare jeres åndelige uskyld. Dette kræver, at I ikke er kyniske og kritiske. Disse dage er kynikeres og kritikers dage.

Præsident Hinckley sagde: „Kritik er forløber for skilsmisse, grobund for oprør og af og til lige det, som fører til, at man svigter. I kirken kan kritik føre til passivitet og frafald i den sidste ende" (Church News, 3 Juli 1983, s. 10).

NOGLE GRUNDLÆGGENDE PRINCIPPER

For at være åndelig uskyldig – at have en enkel, usvækket tro – skal vi acceptere nogle principper. De er grundlæggende. De betyder, at vi skal tro at:

1. Jesus, Faderens Søn, er Kristus, Frelseren og Forløseren for denne verden;
2. Joseph Smith var det redskab, hvorved evangeliet blev gengivet i dets fylde og helhed;
3. Mormons Bog er Guds ord og, vor religions slutsten, som profeten Joseph Smith udtrykte det;
4. Ezra Taft Benson er, og alle kirkens foregående præsidenter var, Joseph Smiths efterfølger, idet de fik nøglerne og den myndighed, som blev gengivet gennem Joseph Smith.

Du spørger måske: „Hvordan får jeg en usvækket tro og en åndelig bekræftelse på, at disse principper er sande?" Denne rene tro kan opnås gennem bøn, studier og et ydmygt ønske om at holde budene.

Men lad os gå lidt mere i dybden. Med hensyn til det første princip, at acceptere Jesus som Kristus, har vi to tusinde års belæringer og traditioner, som hjælper os til acceptere ham som vor Frelser og Forløser. Så dette princip vil, i det mindste, i begyndelsen, nok være det letteste at acceptere ved at studere, bede og efterleve hans lærdomme.

Det andet princip, Joseph Smiths kaldelse som genoprettelsens profet, er måske sværere at acceptere for den som oprigtigt søger. For at opnå en rimelig forståelse for storheden i Joseph Smiths mission, må vi træde et skridt tilbage og betragte alle tings store panorama. For mig er den eneste logiske forklaring på storheden i hans værk og at det lykkedes for ham, at han så, hvad han sagde han så, og at han var, hvad han gav sig ud for at være. Resultaterne af Joseph Smiths indsats, som er så ligetil for os alle at se, er også et vidnesbyrd om guddommeligheden i dette værk.

Det tredie princip, nemlig et vidnesbyrd om Mormons Bogs sandhed, fås nøjagtigt som Moroni fastslår, gennem Helligåndens kraft – ved at adspørge Gud, vor evige Fader, i Jesu Kristi navn om denne bog ikke også er sand. Så følger løftet: „Og dersom I beder af et oprigtigt hjerte og med fast forsæt samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft" (Moroni 10:4).

Det fjerde princip er væsentligt for at glædes ved en usvækket tro. Det er den påstand, at præsident Ezra Taft Benson er arvtager til de gengivne nøgler, ligesom hans forgængere siden Joseph Smith. Nogle accepterer Frelseren, Joseph Smiths guddommelige mission og Mormons Bog, men har den opfattelse, at brødrene efter Joseph Smiths tid på en eller anden måde er gået vild. Mange, som har delt denne opfattelse, har taget nogle med sig og deres anstrengelser har ikke båret frugt.

OVERDRAGELSE AF NØGLER

Der findes et magtfuldt fortilfælde, der er videreført gennem tiderne, og det opretholder myndighedens arvefølge. Efter Frelserens korsfæstelse blev Peter, som var den ældste apostel, præsident for kirken. Siden præstedømmets nøgler blev gengivet til Joseph Smith er samme arvefølge blevet fulgt i valget af efterfølgere til kirkens præsidentembede.

Når en apostel ordineres til apostelembedet og indlemmes i de Tolvs Kvorum, får han alle Guds riges nøgler her på jorden – hvoraf nogle forbliver uvirksomme indtil kirkens præsident dør. Ved præsidentens død har de Tolvs Kvorum nøglerne tilsammen. Når en ny præsident ordineres og udvælges, lægger de Tolvs Råd i fællesskab deres hænder på hans hoved og gør de nøgler virksomme, som har været i hans besiddelse siden han blev apostel. Således er det foregået siden Peter, Jakob og Johannes overdrog nøglerne til profeten Joseph Smith. Således fik præsident Ezra Taft Benson dem overdraget.

Da nøgler og myndighed således går videre, kan vi i sandhed sige, at eftersom præstedømmets myndighed er på jorden idag, så er det præsident Benson der har nøglerne til den.

Antagelsen af disse fire principper er, sammen med ordinanserne som udføres indenfor kirken og lydighed overfor budene, forudsætningen for at få opfyldt Frelserens løfter til os om fred i dette liv og evigt liv i tilværelsen efter denne. (se L&P 59:23).

Jeg giver jer mit vidnesbyrd, som et af Kristi særlige vidner, om at Faderen og Sønnen virkelig viste sig for drengen Joseph Smith og at han blev vejledt til at genoprette kirken på jorden i sin fylde. Jeg vidner også om Mormons Bogs sandhed og guddommelighed. Jeg tror på, at præsident Ezra Taft Benson har alle nøglerne og myndigheden til at administrere Guds rige på jorden.

Ligesom den mand som krydsede gaden i Papeete klokken fire om morgenen for at komme tidligt til templet, vil vi også kunne glædes ved en ubekymret samvittighed i Guds templer. Hvis vores tro er enkel og usvækket, kan vi hæve os op over verdens selviskhed, griskhed og vellyst til fred og evigt liv. □

Uddrag af en tale på Brigham Young Universitetet, Provo, Utah.

57

„MARATON" I MEXICO

Brigida A. de Perez

Jeg kunne tænke mig at berette om en oplevelse og en belæring, som jeg aldrig vil glemme.

For et par år siden blev det bekendtgjort, at der ville blive afholdt et 17 km „maratonløb" mellem de to byer Jaltocan og Huejutla, som ligger i nærheden af hinanden i Mexico. En måned før løbet overraskede min 72-årige mand, Leon, mig ved at sige: „Jeg har tænkt mig at prøve mig selv ved at løbe nogle få kilometer og hvis jeg klarer det godt, vil jeg deltage i løbet."

Så, tidligt en morgen, udfordrede han sig selv til at løbe en bestemt strækning. Han klarede det. Ruten, han havde valgt, gik ned ad bakke og var let at løbe. Jeg mindede ham imidlertid om, at langdistanceløbets rute for det meste gik op ad bakke. Men, med opmuntring fra sin familie besluttede min mand sig til at deltage i løbet. Vore sønner købte ham endda et par gode løbesko, og én af dem meldte sig også til løbet.

Det blev snart den 26 november, dagen for løbet. Med undtagelse af min mand og vor 38-årige søn var alle løbets deltagere i begyndelsen af tyverne. Helt fra starten satte min mand sit eget faste tempo. Min svigerdatter og jeg fulgte efter i en bil, for at give vore mænd vand for hver 2 eller 3 kilometer. Da min mand havde tilbagelagt 10 kilometer, sagde jeg til ham: „Gamle mand, stop lidt og hvil dig ligesom de andre." Han svarede: „Nej, jeg vil helst ikke stoppe, for hvis jeg gør det, kan jeg ikke fuldføre til mållinien, og han fortsatte i samme støtte tempo."

Der var mange tilskuere langs ruten og de blev forbløffet, når de så en 72-årig løbe forbi. Da min mand havde tilbagelagt 15 kilometer, opsendte jeg en stille bøn, hvori jeg bad Herren give Leon styrke til at fuldføre løbet. En af mine sønnesønner heppede ham op ved at sige: „Det går smaddergodt, farfar. Du mangler kun 2 kilometer." Hans børn og børnebørn og alle tilskuerne støttede ham med tilråb.

Af de to og tredive løbere, som påbegyndte løbet, havde kun seks udholdenhed nok til at fuldføre, inklusive Leon og vor søn. Den unge mand, som fik førstepladsen, gennemførte på én time og 15 minutter. Min mand var den sidste til at passere mållinien og vor søn var den næstsidste.

Da Leon nåede mållinien på ruten, klappede børnene og råbte: „Farfar, farfar, ‚rah ‚rah ‚rah!" Byens borgmester omfavnede ham, der blev opsendt fyrværkeri med raketter og orkesteret spillede. Det blev bekendtgjort, at en stor sportsmand på 72 år havde fuldført „maratonløbet" på 2 timer og 15 minutter. Vore børn og jeg råbte af glæde. Leon beholdt kun halvdelen af det præmiebeløb, han fik, og skænkede den anden halvdel til offentlig velgørenhed. Hans gavmildhed og hans faste beslutning om at deltage i hele løbet blev for hans børn et godt eksempel.

Jeg tror mere og mere på, at vort liv på en måde er – et løb, hvor vi skal gøre en mægtig anstrengelse for at nå målet. Hvis vi får held med det, vil englene synge af glæde ligesom de børn,der fyldt af glæde bød min mand velkommen til målet. Og på samme måde som borgmesteren omfavnede Leon, vil Herren modtage os med stor fornøjelse, lægge sin arm om os og sige: „Velkommen, du gode og tro tjener."

Ligesom den opmuntrende folkemængde langs løbets rute, vil kirkens ledere opmuntre os langs livets rute, og hjælpe os til at være frimodige, og forsyne os med levende vand. Brødrene er profeterne, som siger: „Fat mod, stå fast og mist ikke modet, hvis du holder ud til enden, vil du få evigt liv." ☐

Da Leon Perez deltog i løbet var han grenspræsident i San Felipe Orizatlan gren i Mexico City nordlige mission i Mexico.

DET SANDE LYS

Martina Schuebel

For et stykke tid siden var der én, der sagde til mig: „Ville det ikke have været bedre for dig, hvis du aldrig var blevet født? Bare tænk på alle de problemer du har haft i tilværelsen og på alle de ting du er gået glip af." Dybt såret, protesterede jeg: „Men jeg nyder da livet!"

Hvortil min ven svarede, „Det har du jo ikke gjort hele tiden, vel?"

I et tilbageblik indså jeg, at vedkommende havde fuldstændigt ret; det havde jeg faktisk ikke gjort hele tiden. Ser I, jeg er blind. Der har været tider, hvor jeg var desperat, aftener hvor jeg græd mig i søvn og måneder, hvor jeg var nærmest apatisk. Der var tider, hvor jeg i dagevis var fyldt med selvmedlidenhed, der var tider, hvor jeg sagde, at der ingen Gud var, eftersom en Gud aldrig ville tillade noget sådant at ske. Ja, der var en tid, hvor jeg var ude i mørket, og i mere end én forstand var blind.

Jeg indrømmer gerne, at jeg har mine problemer, og de begynder om morgenen, når jeg står ud af sengen og jeg ikke ved om det tøj, jeg tager på, passer sammen eller ikke. Eller når jeg venter på bussen og ikke ved om den, der kommer, er den, som jeg skal med. Og jeg kan ikke udføre mit daglige arbejde, som jeg kunne tænke mig at gøre det. Folk er ofte reserverede overfor mig og usikre på, hvordan de skal være overfor mig.

Dette er blot småting, som egentlig ikke betyder noget. Det virkeligt betydningsfulde i livet opfattes ikke med synet. Jeg ved, at min verden er mindre end jeres verden og alligevel indeholder den disse rigdomme, som for mig *er* livet: Visheden om, at vi er Guds børn og at vor himmelske Fader elsker os så højt, at intet jordisk sprog nogensinde kan beskrive det; overbevisningen om, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er den eneste sande kirke, at vi modtager åbenbaringer gennem Guds profet og at Jesus Kristus døde og opstod for at sone for vore synder og skænke os evigt liv. Jeg er tryg og behøver ikke at frygte. Jeg nyder glæde og fred gennem denne kundskab.

Jeg frydes ved evangeliet, selvom mit sind ikke helt kan fatte dets enestående skønhed. Jeg glæder mig ved tanken om dette lys og ønsker aldrig at bytte det for det lys, som nu er mig nægtet.

Når jeg tænker på hvilke vanskeligheder og sorger, som måske ligger foran mig, føler jeg trøst ved det storslåede løfte Frelseren har givet:

„Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile" (Matt. 11:28).

Hvilken trøst det er at vide at Han vil give os hvile! Livet bliver smukt, livet bliver rigt, livet bliver værd at leve. □

HANS LØFTER BLEV OPFYLDT

Erika Heymann

Min mand og jeg sluttede os til kirken i 1973. Før vi blev døbt, døde vort eneste barn, en to års dreng, efter en hjerteoperation. Vi ønskede os brændende et barn

til, især efter at have fået en ny forståelse for evangeliets principper.

Vores stavspatriark gav os et år senere det løfte, at Herren ville skænke mig flere børn, hvis jeg påkaldte ham i tro og holdt mig værdig dertil.

I 1976 erfarede jeg, at jeg var gravid, men fire en halv måned senere aborterede jeg.

I 1982, seks år efter at jeg fik min patriarkalske velsignelse, blev vores søn, Christian, født. Han kom tidligt og blev forløst ved kejsersnit. Han vejede kun 800 gram og lægerne gav os kun et lille håb for ham. Til deres forbløffelse gjorde Christian store fremskridt efter at have fået en præstedømmets velsignelse af min mand.

Den tredie dag efter fødslen, måtte jeg komme ind til ham. Hvor jeg længtes efter at se min søn! Jeg vågnede kl halvtre om morgenen. Med tårer ned ad kinderne bønfaldt jeg Herren, „Himmelske Fader, lad ham nu ikke dø! Jeg ønsker så højt at få lov at beholde ham, men," tilføjede jeg, „hvis det ikke er efter din vilje, Fader, accepterer jeg det."

Senere den samme morgen, kom min mand og fortalte mig, at vores søn døde kl. kvart i tre om morgenen. Det var et smertefuldt tab og vi græd og bad sammen. Som svar på vore bønner, følte vi os omsluttet af varme og fred.

På hospitalet havde jeg læst min patriarkalske velsignelse igen og igen. Vi havde fået et barn efter at vi havde fået velsignelsen. Men dér stod det, nedskrevet efter patriarkens egne ord: Herren ville give os børn. Jeg var allerede fem og tredive år gammel og modløs efter at have mistet to børn.

I 1984, to år efter Christian døde, blev vor elskede datter født. Jeg var nær ved at dø under fødslen.

Vi glæder os i bevidstheden om, at vore to sønner venter på os i åndeverdenen, og vi glæder os over vores datter, som allerede har bedt sin første bøn. Hvis der skulle være flere børn til os, vil vi tage imod dem med glæde.

Evangeliet er sandt. Det har beriget vores liv og skænket os den sande lykke. □

DE FORVENTEDE DEN SIDSTE OLIE

Richard L. Emery

Jeg hørte første gang om Sharon, da min biskop bad mig om at tage ud til vort lokale sygehus for at salve en kvinde, som var kommet til skade ved et biluheld. Jeg var netop kommet tilbage fra et besøg hos en anden søster på samme sygehus, som lå i nogen afstand fra mit kontor.

Da jeg den dag ikke havde nået at gøre meget andet end det, havde jeg egentlig ikke lyst til at tage derud igen og var en smule irriteret over forstyrrelsen. På vejen til sygehuset var mine tanker ikke særlig positive.

Sharon og hendes familie var på vej hjem fra ferie, da deres vogn kolliderede frontalt med en stor lastbil.

Sharon kom alvorligt til skade ved kollisionen, hun fik et dybt snitsår over øjnene, en brækket arm, en brækket næse, indvendige læsioner og et meget alvorligt kraniebrud. En af Sharons sønner blev dræbt ved ulykken. En anden søn brækkede et ben. Hendes mand og de to øvrige børn havde kun overfladiske skrammer.

På sygehusets skadestue havde lægen foretaget en kortvarig undersøgelse og fortalte sin stab, at han ikke levnede hende noget håb om at redde livet. Sharon havde så bedt om en præstedømmets velsignelse.

Da jeg ankom til sygehuset, ventede et andet af wardets medlemmer på mig, rede til at salve hende sammen med mig.

Min ledsager ledte efter et passende sted at udgyde den helligede olie – en vanskelig opgave ved et så alvorligt kraniebrud. Til sidst fandt han dog et lille frit område på den ene side af hendes hovede.

Jeg prøvede ihærdigt at erindre mig velsignelsens ordlyd. Jeg havde aldrig før salvet nogen, som skulle dø og vidste ikke, hvad jeg skulle sige. Jeg lod Ånden indgive mig ordene. Jeg husker, at jeg forsikrede hende om, at hun ville leve for at kunne opdrage sine børn, at hendes jordiske mission endnu ikke var forbi, at hendes familie stadig behøvede hende og at skaderne ville heles hurtigt.

Dette overraskede fuldstændigt skadestuens personale, som bestod af sygeplerjesker og nonner. De havde forventet, at vi ville give den „sidste olie", og blev forbavsede ved at høre os fortælle denne dødeligt tilskadekomne kvinde, at hun ville komme sig.

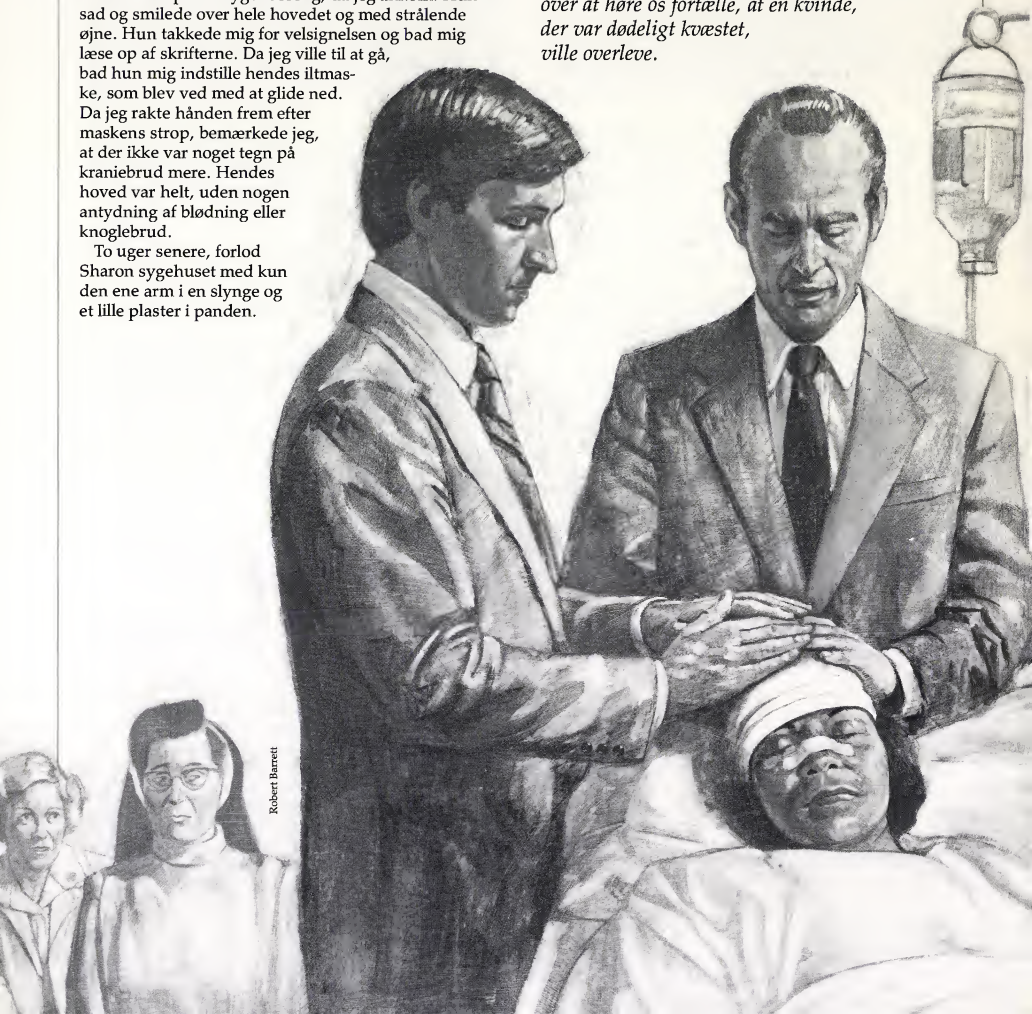
En af nonnerne, som talte med os efter salvelsen, var oprørt ved tanken om at Sharon havde en chance for at komme sig. Den samme nonne ringede til mig den følgende dag for at sige at Sharon gerne ville have mit besøg.

Hun sad op i sin sygehusseng, da jeg ankom. Hun sad og smilede over hele hovedet og med strålende øjne. Hun takkede mig for velsignelsen og bad mig læse op af skrifterne. Da jeg ville til at gå, bad hun mig indstille hendes iltmaske, som blev ved med at glide ned. Da jeg rakte hånden frem efter maskens strop, bemærkede jeg, at der ikke var noget tegn på kraniebrud mere. Hendes hoved var helt, uden nogen antydning af blødning eller knoglebrud.

To uger senere, forlod Sharon sygehuset med kun den ene arm i en slynge og et lille plaster i panden.

Denne begivenhed havde givet os begge en sjælden mulighed. For Sharons vedkommende fik hun en chance for at vise sin usædvanlige tro på præstedømmet; for mit vedkommende var øjeblikket nu kommet, hvor jeg burde forpligte mig til at yde præstedømmelig tjeneste, nårsomhelst der var behov for det. □

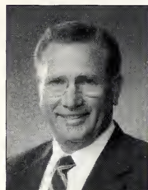
Redningsmandskabet var overrasket over at høre os fortælle, at en kvinde, der var dødeligt kvæstet, ville overleve.

Robert Barrett

SPØRGSMÅL OG SVAR

Spørgsmål af almindelig interesse besvaret som vejledning, ikke som en officiel tilkendegivelse af kirkens politik.

Er der nogen sandhed i den tanke, at vi har skytsengle, som våger over os og beskytter os?

Larry E. Dahl, docent i kirkens historie og læresætninger, Brigham Young Universitetet.

Vore skrifter indeholder mange henvisninger til „Engle" og „tjenende engle." Udtrykket „skytsengel" anvendes imidlertid ikke.

Skrifterne belærer os om de „tjenende engles" rolle, som Mormon vidner om:

„. . . det er ved tro, engle viser sig og tjener menneskene; ve derfor menneskenes børn, om disse ting er hørt op, thi det sker af mangel på tro . . ." (Moroni 7:37).

Skrifterne viser at engle viser sig og betjener mennesker for at:

– varsle og vidne om begivenheder, som har med Guds værk og herlighed at gøre (se Matt 1:20–21, 28:1–6; Luk. 1:11–20, 2:8–14; Joh. Åb. 14:6 til slutningen; og L&P 88:92–110).

– forkynde evangeliet og „betjene menneskenes børn for at forkynde dem Kristi komme" (Moroni 7:22; se også Mosiah 3:1–27).

– forkynde [deres] rettigheder, nøgler, ære, majestæt og herlighed og præstedømmets magt . . . (L&P 128:21; se også L&P 27:12; L&P 110:11–16; og Joseph Smiths Skrivelser 2:68–70).

– beskytte og vejlede Guds tjenere i vanskelige tider, så at de kan opfylde deres formål (se Ap.G. 5:18–20; Dan. 3:28; 1 Nephi 3:29; og Helaman 5).

– trøste, belære og advare de trofaste i nødens stund (se 1 Mos. 16:7; 2 Mos. 23:20–23; Matt. 2:13, 19–20; 1 Nephi 11:14–15:30; og Alma 8:14–18).

Hvem er disse engle? Herren har åbenbaret os, at „der er ingen engle, som betjener denne jord uden de, der tilhører eller har tilhørt den" (L&P 130:5). Sådanne personer kan være ånder, som endnu ikke er født til den dødelige tilværelse eller som har levet på jorden, men endnu ikke er opstået – eller det kan være væsener med et legeme, som du kan føle ved berøring og som enten er opstandne eller forvandlede personer (L&P 129:1–9).

Præsident Joseph F. Smith lod os forstå noget mere om engle, som betjener os her på jorden: „Når der . . . sendes budbringere til at betjene denne jords indbyggere, er de ikke fremmede, men fra vore rækker af slægtninge, venner, medmennesker og medtjenere. De fordums profeter, som var døde, kom for at besøge deres medskabninger på jorden. De kom til Abraham, til Isak og Jakob; det var sådanne væsener . . . der betjente Frelseren på bjerget. Vore fædre og mødre, brødre, søstre og venner, som er gået bort fra denne jord og som har været trofaste og værdige til at nyde disse rettigheder og privilegier, kan få den mission at besøge deres hengivne slægtninge og venner på jorden igen, og bringe dem budskab om kærlighed, varme og irettesættelser og belæring fra Guddommen" (Evangeliske Lærdomme, s. 366–67).

Men har vi hver især en „skytsengel", som ledsager os i dette dødelig liv?

I en generalkonference i 1973 fortalte præsident Harold B. Lee om, at modtage velsignelser fra en uset, himmelsk budbringer:

„Jeg led af et mavesår, der blev værre og værre. Min hustru, Joan og jeg havde aflagt besøg i en mission,

men pludselig fik vi den indskydelse, at vi næste morgen skulle tage hjem så hurtigt som muligt, skønt vi havde planlagt at blive og overvære yderligere nogle møder.

På vor vej over kontinentet sad vi i den forreste del af flyet. Der sad nogle af kirkens medlemmer lidt længere tilbage. Da vi nåede til en bestemt lufthavn på ruten, var der nogen, der lagde sin hånd på mit hoved. Jeg så op; der var ingen at se. Og det samme skete igen, inden vi nåede hjem, på ganske samme måde. Hvem det var, eller hvordan det gik for sig, får jeg måske aldrig at vide, men jeg var klar over, at jeg modtog en velsignelse, som jeg få timer senere i høj grad skulle få brug for.

Så snart vi var kommet hjem, blev min hustru meget ængstelig og ringede til lægen. Klokken var omkring 11 om aftenen. Han spurgte, om jeg selv ville komme til telefonen. Det gjorde jeg så, og han spurgte mig, hvordan jeg befandt mig. ‚Jeg er meget træt,' sagde jeg, ‚Jeg tror nok det går.' Men kort efter fik jeg en blodstyrtning så voldsom, at hvis det var sket, medens vi havde befundet os i flyet, ville jeg ikke kunne stå her og fortælle det i dag." (Den danske Stjerne, Marts 1974, s. 126).

Præsident Lee lovede også kirkens unge hjælp gennem „en Guds skytsengel": „I unge af i dag, vi er på rejse sammen . . . Vi udsættes måske for et uvejr, hvor naturkræfterne slippes løs eller for et mentalt eller følelsesmæssigt uvejr, som truer os med forlis. Hvad end situationen eller årsagen bliver, så kan vi ved tro, der styrkes gennem faste eller ved ‚længe ikke at have taget føde til sig', ligesom Paulus, i de ‚stormfulde nat' få en beskyttende ‚engel fra den Gud, du tilhører og tjener.'" (*Decisions for Succesful Living*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1973, s. 79–80).

Hvorvidt vi hver især har en ‚beskyttende engel' talte ældste John A. Widtsoe om for nogle år siden:

„Vi bliver utvivlsomt ofte beskyttet af engle imod ulykker og knubs, imod fristelser og synd. De kunne måske passende kaldes skytsengle. Mange mennesker har båret og bærer vidnesbyrd om såvel vejledning som beskyttelse, de har modtaget fra kilder, som det naturlige øje ikke kan se. Hvis vi skulle undvære den hjælp vi modtager igennem Helligåndens og eventuelle engles stadige følgeskab, ville tilværelsens vanskeligheder blive langt større.

Den almindelige opfattelse, at enhver, som fødes til denne verden får tildelt en skytsengel, som til stadighed følger vedkommende, har vi imidlertid intet bevis på i dag . . . En engel kan være en skytsengel, selvom den kun er blevet tildelt for at yde særlig hjælp. Helligåndens stadige følgeskab burde faktisk også fjerne vort behov for at have en engel som vor stadige ledsager.

Så indtil vi får yderligere kundskab herom, kan vi sige at engle kan blive sendt til os i henhold til vore behov; men vi kan ikke med sikkerhed vide, at vi har en særlig skytsengel, som følger hver enkelt til stadighed." (*The Improvement Era*, April 1944, s. 225).

I vore dage, har både præsident Joseph Fielding Smith og ældste Bruce R. McConkie erkendt, at vi kan få hjælp fra tjenende engle i vanskelige stunder i vort liv, men den sande ‚skytsengel', der gives til ethvert menneske, som kommer til verden, er den magt og vejledning vi får gennem lys eller Helligånden (se Joseph Fielding Smith, Lærdomme om Frelse, 1:56).

Vor nuværende viden synes således at vise at:

1. Enhver af os har varig adgang til en slags beskyttelse igennem Kristi lys eller Helligånden.

2. Tjenende engle sendes sommetider for at vejlede, trøste, beskytte og instruere Herrens tjenere og andre trofaste mennesker i nødens stund.

3. Engle som tjener os – set eller uset – kan være nogle af vore kære afdøde, som er opmærksomme på vores situation og interesse i vort velfærd.

4. Troen er afgørende for englebetjening. ☐

I nadverbønnerne lover vi altid at erindre Jesus Kristus. På hvilken måde kan vi altid erindre ham?

Doreen Woolley, seminarlærerinde, Las Vegas, Nevada.

I nadverbønnerne nævnes tre ting, vi skal gøre: 1. Spise og drikke til minde om Kristi legeme og blod, som nadveren repræsenterer; 2. påtage os Kristi navn og altid erindre ham; og 3. holde hans bud (Se L&P 20:77–79).

Til gengæld lover Herren os, at „hans Ånd altid må være hos [os]." Hvilket herligt løfte! Men hvad betyder det „at erindre sig," eller at gøre noget „til minde om" nogen?

Ordbogens definitioner af „erindre" er ‚at minde om eller at tænke på igen', ‚at lægge mærke til noget for at passe på eller overveje noget', og ‚at bevare i hukommelsen', At erindre Kristus indebærer således, at vi hyppigt tænker på ham og retter vor opmærksomhed mod hans lærdomme og mod hans forsoning for vore synder.

Det, at tænke på Kristus og hans forsoning, får os til at vurdere, hvor godt vi holder vore pagter med ham og anstrenger os for at leve vort liv i overensstemmelse med hans belæringer. Dette medfører til gengæld, at vi kommer nærmere Herren, mens vi nyder Åndens ledsagelse.

Præsident David O. McKay belærte om, at der er tre grundlæggende ting, som hører sammen med deltagelse i nadveren:

„Den første er, at kende sig selv. Det vil sige at ransage sig selv . . . Vi skal deltage *værdigt,* og ransage os selv med hensyn til vor værdighed til at deltage.

Den anden er, at vi indgår en pagt . . .

Den tredie er, at vi får en velsignelse mere, og det er, at vi kommer nærmere Herren." (Generalkonference, April 1946; fremhævelse tilføjet).

Når vi deltager i nadveren, erindrer vi således fortiden og overvejer nutiden, medens vi pany forpligter os til at følge Kristi eksempel i fremtiden. Det er en trøst at vide, at vi ikke er alene i vore bestræbelser; vi kan modtage hjælp og styrke fra vor Fader i Himlen. Ammon indså denne kendsgerning, da han sagde, „jeg [vil] ikke rose mig af mig selv, men jeg vil rose mig af min Gud, thi i hans styrke kan jeg gøre alt" (Alma 26:12). Når vi øger vor åndelige kraft ved at deltage i nadveren og erindre Kristus, vil vi finde det lettere at styre vore tanker, følelser og handlinger.

At erindre Herren betyder også, at vi skal lære ham at kende. Vi kan lære ham at kende ved at læse i skrifterne – „mæt jer med Kristi ord" (2 Nephi 32:3). En anden måde at lære ham at kende på er at følge hans eksempel. Efterhånden, som vore gerninger bliver mere kristuslignende, begynder vi at forstå hans store kærlighed til os – og vi lærer den næstekærlighed, som han udøver. Mormon lærer os, at „den kærlighed, som er Kristi rene kærlighed, forbliver evindelig; og den, som på den yderste dag findes i besiddelse af den, med ham er alt vel.

Derfor, mine elskede brødre, bed til Faderen af jeres ganske hjerte, at I må være fyldt med denne kærlighed, som han har skænket alle dem, som er hans Søns, Jesu Kristi sande efterfølgere, så I kan blive Guds sønner, at når han kommer, vi da må være ham lig; thi vi skal se ham, som han er." (Moroni 7:47–48).

Når vi har sand kærlighed, erindrer vi Kristus i alt hvad vi gør. De valg vi træffer bliver dem, han ville have

os til at træffe og vort liv afspejler hans vilje. Vore daglige gerninger bliver kristuslignende og vi bliver bogstavelig talt forandret „fra [vor] kødelige og faldne tilstand til en retfærdig tilstand, idet [vi] er genløst af Gud og blevet hans sønner og døtre" (Mosiah 27:25).

Vi kan finde eksempler på mennesker, som forstår disse principper, overalt iblandt os. En søster, som jeg kender, virkede for nylig som frivillig fører ved en kongres for blinde. Nogle kirkemedlemmer blev bedt om, sammen med medlemmer af andre trosretninger, at hjælpe deltagerne hen til arbejdsgrupper, lokaler og oplysningen. Men denne søster strakte sig videre end til kongressen. Hun blev ven med en enlig kvinde, som ikke havde nogen familie, der kunne tage sig af hende. Hun hjalp denne kvinde med indkøb, daglige opgaver og med at komme til lægen. Da kvinden blev alvorligt syg, sad denne søster ved hendes sygeseng for at trøste hende. Ved kvindens død arrangerede hun hele begravelsen og kontaktede den eneste slægtning, som kvinden havde nævnt.

En så pligttro tjeneste strakte sig langt udover, hvad de fleste af de frivillige gjorde ved kongressen! De dækkede de øjeblikkelige behov, men hun gik længere for at yde en reel kristuslignende tjeneste. Det er dette, erindring af Kristus drejer sig om. Det er at anvende de principper, som han efterlevede og underviste i og at blive mere og mere som han. Når vi gør, som Kristus gjorde, øges vor forståelse for og vor evne til at tjene. Vi bliver bedre til „at aflægge os" det „naturlige menneske" (se Mosiah 3:19) og at lære at rette os efter Åndens tilskyndelser.

Det bliver lettere, at bevare Herren i vor erindring, efterhånden som vi udfører flere Kristuslignende gerninger. Alle sådanne gerninger styrker vor beslutning om at adlyde Herren og derved vil vi lettere kunne erindre hans guddommelige eksempel.

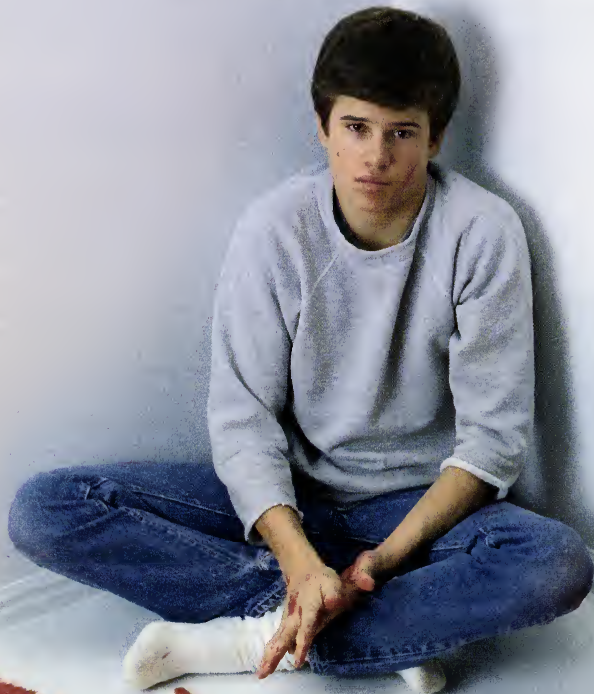
Selvom vi kun lige er begyndt at forstå, hvad det vil sige at erindre Kristus, og hvordan det hjælper os til at elske ham, behøver vi af og til fysiske „påmindelser" for ikke at glemme dette. Der er mange ting som kan være „påmindelser": nadveren, skrifterne, billeder af Kristus, templer og generalautoriteter, værdig musik, familieaftener, tjeneste for andre, personlige bønner og familiebønner, at vi påtager os Kristi navn og stræber efter at få de samme egenskaber og den samme indstilling som han, og at gøre hans gerninger.

Skønt Herren har befalet os at „øve dyd og hellighed for [ham]" (L&P 38:24), ved han, at vi ikke straks bliver fuldkomne. Nøglen dertil er *øvelse.* Når vi øver os i at erindre Kristus hver uge under nadveren, bliver det lettere at følge hans eksempel. Når vi følger ham, bliver vi mere som ham og modtager „nåde for nåde", idet vi går fra „nåde til nåde", indtil vi herliggøres i Kristus og modtager en fylde af Guds herlighed (Se L&P 93:11–20).

□

DER ER

EN UDVEJ

Grant Heaton

Når vi synder, murer vi os inde i en krog. Omvendelse er den eneste udvej.

På en gade, hvor så mange af samfundets dårlige sider var repræsenteret, blev missionærerne en åndelig ø.

Jeg blev 25 i sommeren 1975, netop som min far var død. Han samarbejdede med canadiske olie- og gasindustri og havde forretningsinteresser i andre dele af verden. Jeg rejste til Europa og ofrede megen tid dér på at ordne hans forretningsaftaler på min moders vegne.

Efter adskillige timer med forretningsmøder hver dag, tilbød mine kolleger at køre mig ind til byen, for at slappe af i et berømt indkøbsområde, hvor mange mennesker promenerer, i en af de travleste gader i byen.

Eftersom det var én af de varmeste somre i mands minde, var det som om alle turisterne i Europa befandt sig her i denne gade. Man så folk af forskellige nationalitet gå forbi, af og til i folkedragter eller sparsomt påklædte på grund af varmen.

I denne gade lå mange eksklusive stormagasiner som forhandlede dyre ting, men også nogle af livets mere triste sider sås tydeligt her – såsom pornografiske biografer, såkaldte „boghandlere for voksne" og barer. Og, i direkte modsætning til alt omkring dem, fire sidste dages hellige missionærer med deres missionærbilledtavler.

Deres tilstedeværelse virkede slående, selv på et ikkemedlem som mig. På denne gade, hvor så mange af samfundets dårlige sider var repræsenteret, blev missionærerne en åndelighedens ø.

Eftersom jeg stadig diskuterede forretning, var jeg ude af stand til at henvende mig til dem, men jeg iagttog dem. Jeg bemærkede, at ingen af disse unge mænd så efter de unge damer, som gik hen ad gaden, uanset hvor sparsomt disse piger var klædt. Det gjorde et dybt indtryk på mig. Jeg besluttede mig til at gå tilbage og møde dem om aftenen, når jeg havde fri, men hver gang jeg tog hen for at finde dem, var de væk. Det var som om, jeg aldrig skulle træffe dem.

Jeg skulle forlade byen nogle få dage, men kort efter at jeg var tilbage, så jeg to missionærer på vej ned ad den samme gade. Senere opdagede jeg, at det måtte være deres p-dag, hvor de kan ordne deres private sager.

Mens de gik, så de på butiksvinduer. Jeg besluttede at følge efter dem og at kigge i de samme vinduer som dem, for at se, hvad der kunne interessere dem. Jeg opdagede således, at de kiggede på sko og frakker, og når de stoppede ved en boghandel, var det kun seriøse boghandler med god litteratur. De så ikke på vinforretninger eller forretninger, som udstillede umoralsk litteratur eller kunst af den art.

Jeg planlagde at mødes med missionærerne ved deres billedetavle i løbet af de næste par dage, men pludselig var forretningerne gjort, og jeg var på vej hjem til

Canada igen.

Da jeg kom hjem, glemte jeg til en vis grad de følelser, jeg fik, da jeg så missionærerne. Igennem en henvisning fra en af mine venner fik jeg imidlertid en aftale med nogle missionærer.

Da jeg inviterede de to unge mænd ind i min lejlighed, fik jeg de samme følelser, som jeg havde på gaden i Europa, da jeg mødte missionærerne dér. Jeg satte mig og lyttede til den første lektie. Jeg så ældsterne i øjnene, helt bevidst om oprigtigheden i deres vidnesbyrd, og det var som om at jeg havde kendt dem hele mit liv.

Efter flere ugers missionærlektier, sluttede jeg mig til kirken.

Jeg har ofte tænkt på disse missionærer, som jeg så i Europa. Hvis de to missionærer, jeg fulgte efter, var stoppet op foran en bar og havde grinet og fortalt vitser om øl, eller hvis jeg havde set dem gå ind i nogen af de forretninger, som man forventer at unge mennesker interesserer sig for, ville deres eksempel ikke have haft nogen værdi:

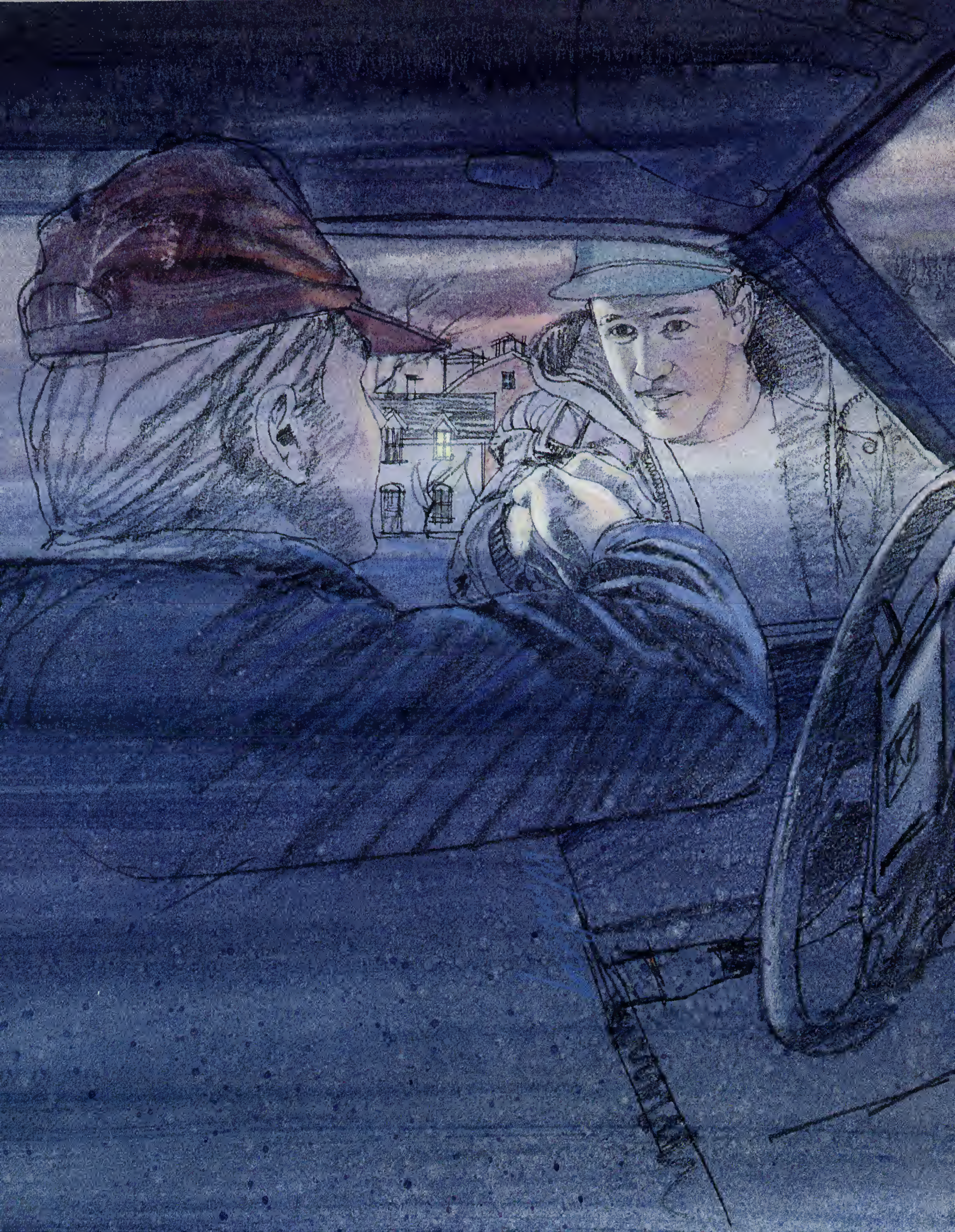
Hele verden gik lige forbi disse missionærer den sommer. De fik aldrig at vide, at jeg betragtede dem og at deres tilstedeværelse blev et vidnesbyrd for mig. De fik heller aldrig at vide, at det var deres eksempel, som gjorde mig modtagelig for evangeliets budskab.

Endskønt de ikke fik talt med så mange mennesker på denne gade, tænker jeg nu og da over, hvor mange andre, de mon øvede indflydelse på, som de gjorde på mig, blot ved deres gode eksempel. □

Dick Brown

ET VIDNESBYRD OM EKSEMPLETS MAGT

Joseph Milner

EN LEKTIE I KULDEN

Nu var præsternes kvorumsmøde ved at være slut.

„Det var så vore bekendtgørelser og opgavefordelingen," sagde vor kvorumsvejleder, bror Reed. „Forresten vil jeg gerne tale med Greg og Tom Glenn efter klassetid, hvis I drenge ikke har noget imod det."

„Åh nej," tænkte jeg ved mig selv. „Jeg tror vi er i knibe nu." Jeg sænkede hovedet, lagde mine arme over kors og håbede at afslutningsbønnen aldrig ville få ende.

Vi vidste begge, hvorfor broder Reed ønskede at tale med os. Tom og jeg var ikke kommet til tiden til præstedømmemøderne i flere uger. Af og til kom vi overhovedet ikke, og sommetider listede vi os ganske stille ind ad døren og sneg os ind på bageste række, kun lige tidsnok til at få vore nadvermødeopgaver og derefter gik vi igen.

Det var altså ikke, fordi vi sov over os eller spildte vores tid derhjemme. Tværtimod. Vi var lysvågne hver morgen kl. halvfem og udførte vort arbejde på gården, hvor vi boede. Vores far havde for kort tid siden haft et hjerteanfald, så Tom og jeg havde fået ansvaret for at malke køerne, gøre rent i stalden og alt hvad der havde med mælkeproduktionen at gøre. Vi havde fastlagt et skema for arbejdet med køerne, således at vi kunne nå i skole til tiden til hverdag, men om søndagen, var det vanskeligt at blive færdig, tage brusebad og blive klædt på og nå præstedømmemødet, der begyndte halvotte. Med alt det arbejde, som skulle gøres, syntes vi, at det var flot, hvis vi i det hele taget nåede frem til præstedømmemødet.

Det så imidlertid ud til at præsternes kvorums vejleder ikke syntes det samme. Da alle de andre havde forladt lokalet, trak broder Reed sin stol hen til os. „Drenge," sagde han med en overraskende blid stemme, „vi savner virkeligt noget her i vort kvorum, når I ikke er her. Hvad gør jeg forkert? Er min undervisning ikke god nok eller gør jeg et eller andet, som I ikke bryder jer om?"

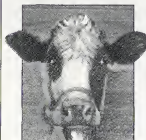
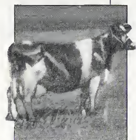
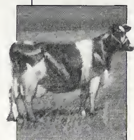
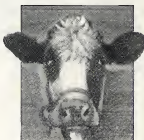
Her sad vi og troede, at vi skulle skældes ud, og så troede bror Reed, at han var grunden til, at vi ikke kom til tiden. Vi begyndte begge at forklare, at det slet ikke var hans fejl og vi fortalte ham om arbejdet på gården.

„Nåh, ville det gavne jer, hvis jeg kom over og hjalp jer med arbejdet på søndag? Jeg ville med glæde gøre det for jer, og det kunne måske hjælpe jer til at nå til præstedømmemødet til tiden. Hvad mener I? Hvornår begynder i på arbejdet?" spurgte han.

Min broder og jeg var ikke kommet til tiden til præstedømmemøderne i flere uger. Af og til kom vi overhovedet ikke.

Gregory Glenn, som han fortalte det til Lisa A. Johnson.

Larry Winborg

Tom og jeg fik samme tanke samtidigt. Det kunne vi ikke byde bror Reed. For det første, er det alt for tidligt for nogensomhelst at komme ud af sengen kl. halvfem på en søndag morgen og gå fra sin familie. For det andet, kunne det ikke falde os ind, at udsætte ham for sådant et frostvejr. Og for det tredie kunne han nok ikke gøre så forfærdeligt meget gavn, idet vi ikke ville give ham noget af det rigtigt beskidte arbejde.

Så da han spurgte os, hvornår vi begyndte at arbejde, sagde vi halvfire, idet vi ikke kunne forestille os, at nogen ved sine fulde fem ville stå op så tidligt, uanset hvor hjælpsomme de ønskede at være. Vi takkede bror Reed for hans gode vilje, gav ham hånden og forsikrede ham om, at vi ville prøve at gøre os større anstrengelser for at komme til vore møder til tiden i fremtiden.

Vi ofrede ikke hans tilbud mange tanker hele ugen ikke før søndag, da jeg stod op ved kvart over fire tiden, denne meget kolde morgen. Jeg så ud af vinduet og blev forbavset over at se bror Reeds gamle bil stå udenfor huset. Jeg skyndte mig i tøjet, løb udenfor og bankede let på hans bilvindue.

„Godmorgen," sagde han muntert, da han åbnede bilruden. Da han talte, sås hans ånde som små dampskyer i luften mellem os. Han rakte hånden ud for at sige goddag, og jeg syntes, at hans håndtryk var det koldeste jeg nogensinde havde følt. Det var helt klart, at han havde ventet i et stykke tid – antageligt siden halvfire.

„Kom indenfor mens Tom kommer i tøjet," sagde jeg og førte ham ind i huset. Derpå løb jeg hen for at forvisse mig om, at Tom var klar til at gå i gang.

I løbet af få minutter vadede bror Reed, Tom og jeg gennem sneen ud til stalden. Var der én ting vi ikke havde overdrevet, var det omfanget af det arbejde, som lå foran os og bror Reed gjorde alt hvad han kunne.

Da vi malkede køerne, stoppede bror Reed op et kort øjeblik og spurgte forsagt: „Mon jeg må få blot en lille tår af den mælk? Jeg har næsten glemt, hvordan frisk mælk smager."

I det øjeblik følte vi stor omsorg for vores kvorumvejleder. Vi gav ham ikke alene en lille tår, men vi hældte adskillige liter mælk op til ham, så han kunne tage det med hjem til sin familie. Det var det mindste vi kunne gøre for ham.

Tidspunktet for præstedømmemødets begyndelse nærmede sig mere og mere, vi var stadig ikke færdige med vort arbejde. Endelig sagde bror Reed, at han blev nødt til at køre hjem og gøre sig klar til at gå i kirke. „Nu forstår jeg, hvorfor det er så vanskeligt for jer at nå mødet til tiden. Jeg vil prøve at tage lidt mere hensyn til det for eftertiden," sagde han, idet han tørrede sveden af panden og gik ud af stalden hen til sin bil.

I skulle bare have set hans overraskelse, da han ankom til kirken og så at både Tom og jeg allerede var kommet. Vi var helt enige om, at når han kunne komme ud til os på en så bidende kold morgen for at hjælpe os, så kunne vi også være lidt hurtigere til at hjælpe ham. Hvis jeg skal være helt ærlig, kan jeg ikke sige, at vi fra da af begge to var der til alle møderne til tiden, men vi sørgede altid for, at i det mindste én af os var der hver søndag.

Og vi erfarede, at bror Reeds undervisning faktisk var god. Men ingen af de lektier han gav i klassen kunne sammenlignes med den lektie han gav den vintermorgen, om at tjene og vise kærlighed. ☐

JEG HUSKER DISSE ORD

Trista Crossley

Steve Bunderson

Hej, Trista, har du stadigvæk det celestiale rige som mål, som du har fortalt mig om?" spurgte min kusine mig.

Jeg var ikke forberedt på hendes spørgsmål, og jeg stammede et øjeblik, mens jeg prøvede, at finde ud af, hvad hun talte om. Så huskede jeg det. Sidste sommer, under et familiebesøg i Californien, talte min kusine og jeg en aften sammen til sent på natten, og på en eller måde var vi kommet til at tale om kirken. Min kusine er ikke medlem og vidste meget lidt om vores kirke, så da hun bad mig fortælle hende om den, tog jeg med glæde imod opfordringen. Jeg fortalte hende, hvad jeg vidste: Joseph Smiths historie, hvad vi tror på, hvad jeg var bange for og mine drømme – blandt andet om mit mål om at komme i det celestiale rige. Jeg bar mit vidnesbyrd for hende og fortalte hende, at jeg vidste at evangeliet er sandt. Jeg fortalte hende, at jeg sådan ønskede et evigt liv med en udsøgte ægtefælle og at få hele min familie med mig. Hun lyttede opmærksomt og stillede mig en mængde spørgsmål, som jeg besvarede efter bedste evne. Da vi lagde os til at sove den aften, tænkte hun på de ting, jeg havde fortalt hende, og jeg var godt tilfreds med min missionærindsats.

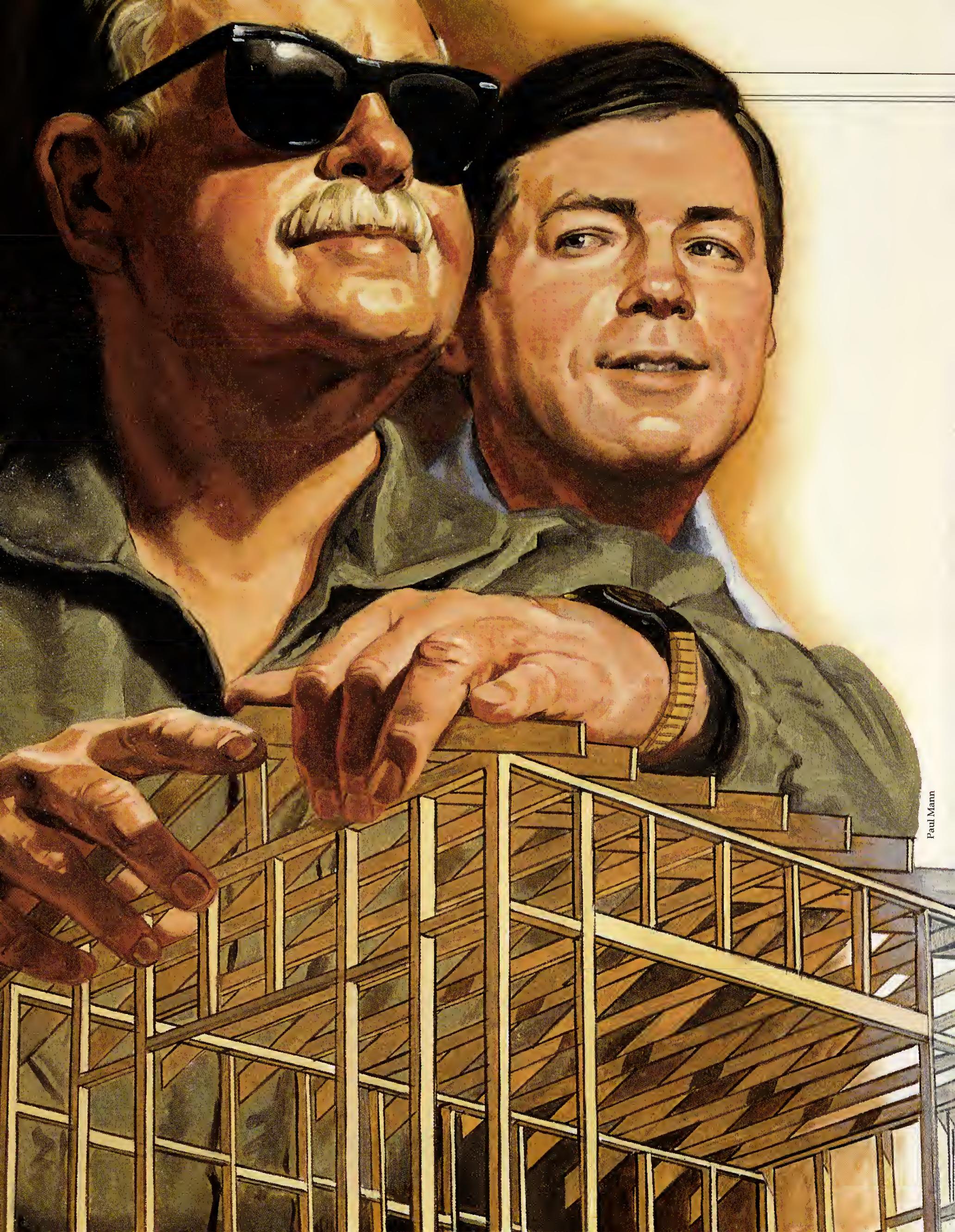
Nu, syv måneder senere, blev jeg forbavset over, at hun erindrede, hvad jeg havde fortalt hende.

„Nå, har du så det?" hun så forventningsfuldt på mig, og ventede på mit svar.

Jeg sank et par gange og stirrede ud af vinduet på sneen der dalede ned, og jeg betragtede hvert enkelt snefnug, indtil det faldt sammen med de andre. Blot livet havde været så enkelt.

Jeg spurgte mig selv, „Har jeg stadig det celestiale rige som mål?" Jeg tænkte tilbage på de sidste par måneder og vidste, at jeg ikke havde været særlig ihærdig. Mine karakterer i skolen var ikke så gode, som de burde være, min bedste veninde var ikke mere min bedste veninde, mit forhold til familien var ikke så godt, som det burde have været og vigtigst af alt, jeg var langsomt ved at blive mindre aktiv i kirken. Som jeg sad dér, så jeg tilbage på den sidste tid af mit liv og indså, hvor tomt det havde været. Jeg vendte mig om mod min kusine, så på hende og sagde, stilfærdigt men bestemt og med øjnene fulde af tårer, „Ja, det har jeg."

Hvor er jeg dog taknemmelig for, at jeg har en Fader i Himmelen, som elsker mig tilstrækkeligt til at minde mig om mine mål. Med hans hjælp *kan* jeg opnå en plads i det celestiale rige. Og når jeg tvivler på mig selv, vil jeg blot erindre disse fire ord: „Ja, det har jeg," og så ved jeg at min Fader i Himmelen er med mig. □

Paul Mann

MIN FAR OG DEN BLINDE MAND

Dennis K.Allen

Jeg kan huske ham, som han var da han var halvtreds år, høj og stærk. Han gik altid i overall, tunge arbejdssko og havde mørke briller på. Hans hed John og han havde været blind i mere end fyrre år.

John boede i et halvt færdigt etværelses hus med skæve mure og en meget skæv skorsten. Huset var rodet og lugtede af fugt og forfald, stegeos, røget flæsk, kaffegrums, og røg fra kul og træ. John havde bygget huset – derfor var vægge og skorsten så skæve. Han spiste for det meste æg og bacon, brasekartofler, brød og mælk – derfor lugtede der sådan.

Skønt Johns hus lå to og en halv kilometer fra vort hus, og omtrent den samme afstand fra den lille forretning, hvor han købte ind, kunne han uden vaklen gå på disse grusveje med en fart, som jeg misundte ham.

Han udførte tømmerarbejde for folk i byen, hvis de da ikke var for krævende med hensyn til kvaliteten af det færdige arbejde. En sommer arbejdede han sammen med min far på at bygge en tankstation. John kom så gående hjem til os, arbejdede sammen med min far om dagen, spiste den frokost, som mor havde tilberedt, mens han sad på en stabel brædder, og gik så tilbage til sig selv om aftenen. Far kiggede altid efter ham indtil han var ude af syne.

Om foråret og i vintermånederne var far chauffør for skolebussen, som bragte lokale børn til og fra skole. Hans rute førte ham forbi John hus fire gange om dagen. Far dyttede med hornet, skolebørnene vinkede og John vinkede så tilbage fra sit vindue, som om han kunne se elevernes ansigter. Hvis John sov over sig og derfor ikke var i vinduet, eller hvis der ikke kom røg op af den skæve skorsten, standsede far og råbte fra bussens dør, „John, hvordan vil du nå at få tingene gjort, når du sover til langt op ad dagen?" John kom så til vinduet og undskyldte sig med, at hans vækkeur ikke havde ringet, og far kørte videre.

Erindringen om den måde, hvorpå far kommunikerede med John, har for altid lært mig, at påskønne min far. Min far havde ikke læst sig til, eller hørt forelæsninger på universitetet om, hvordan man skal hjælpe blinde mennesker til at blive uafhængige. Han brugte blot sin sunde fornuft og opfattede John som et almindeligt menneske. Far så efter, næsten hver dag, om John havde det godt, men jeg har aldrig hørt ham stille spørgsmål som: „John, har du det godt? Er der noget, jeg kan gøre for dig? Mangler du noget? Vil du med et eller andet sted hen?"

I stedet kunne far finde på at spørge: „John, jeg har forberedt en tale. Har du tid til at lytte og give mig din mening om den?"

„John, jeg skal have bygget et hus. Hvad mener du om, at jeg gør det således? Vil du hjælpe mig?"

Far bad altid John om hjælp, og fik det altid; men i virkeligheden fik far ikke noget – han gav noget. I enhver forbindelse min far havde med John, var hans budskab: du er noget, du betyder noget, din mening betyder noget for mig, du har ret til at være her; menneskeværdighed er evig og væsentlig.

Dengang flyttede man ind på et alderdomshjem, når man ikke længere kunne klare sig selv. Da John var en og halvfjerds og var blevet syg, besluttede han sig til at flytte ind på et sådant plejehjem og det var som om der blev åbnet en helt ny dør for ham. Der blev han rask igen og mødte en lykkelig kvinde, som han kaldte solskin. Solskin havde aldrig kunnet gå. John var, med sine stærke arme og ben, i stand til at hjælpe hende omkring og hun kunne se for ham. John ændrede levevis, blev omvendt til kirken, gift i templet og levede et nyt og lykkeligt liv i tretten år, indtil han og hans kære livsledsager gik bort. Ingen glædede sig mere på Johns vegne gennem disse sidste år end min far, han som havde vist mig hvordan vi skal tjene andre på Herrens måde – med kærlighed, medfølelse og respekt. □

OG EFTER AT JEG, NEPHI, HAVDE VÆRET I OVERFLØDIGHEDENS LAND I MANGE DAGE, SKETE DET, AT HERRENS RØST KOM TIL MIG OG SAGDE: STÅ OP OG GÅ OP PÅ BJERGET. OG JEG STOD OP OG GIK OP PÅ BJERGET OG PÅKALDTE HERREN (1 NEPHI 17:7).

